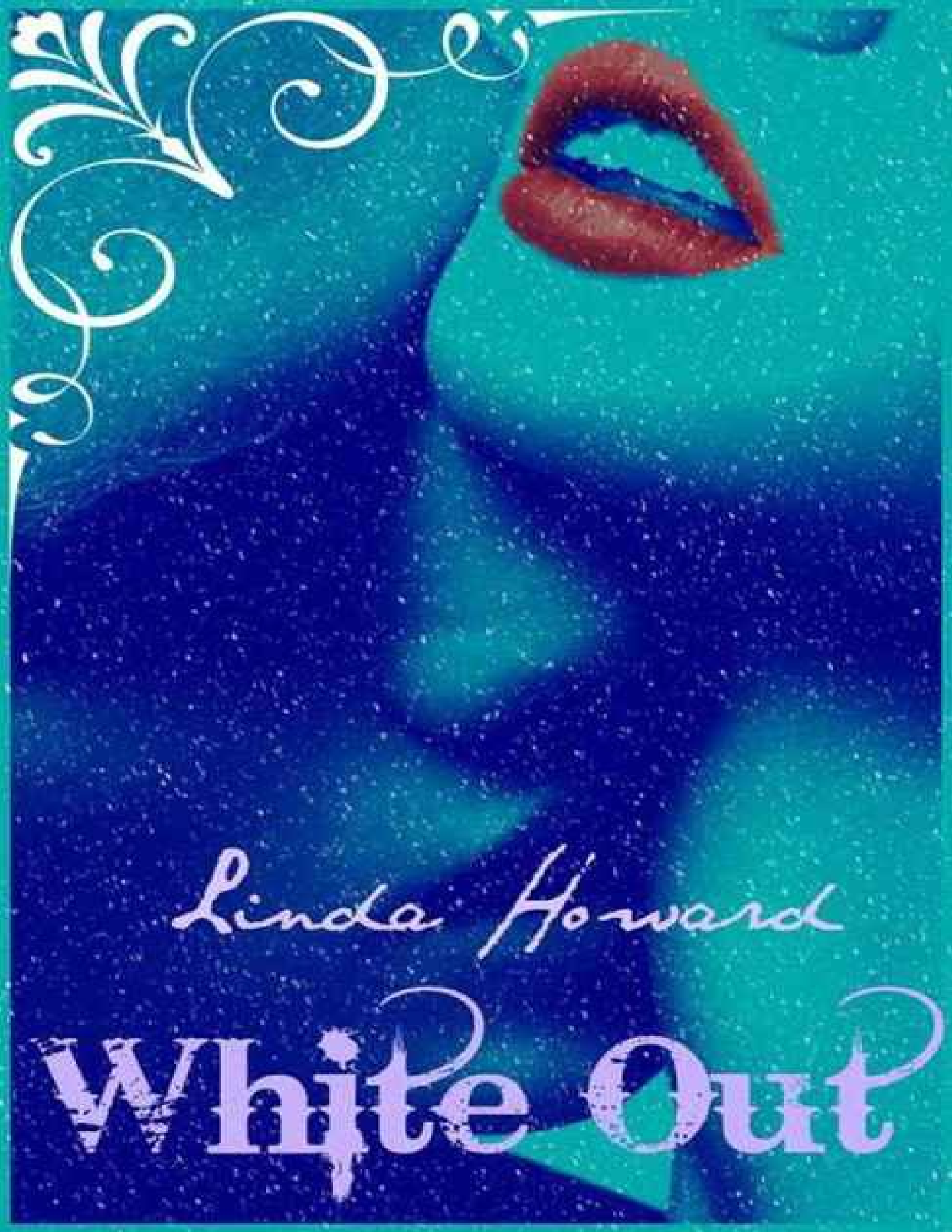

Linda Howard

White Out

Trắng xóa

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Giới Thiệu:

Hope Bradshaw lại bắt đầu cuộc sống một mình một lần nữa. Năm năm trước, chồng cô qua đời và bây giờ cha cô lại rời đi để chăm sóc em trai ông, người chú vừa bị một cơn đau tim của cô. Càng 'tuyệt vời' hơn khi một trận bão tuyết sắp xuất hiện. Tuy nhiên, cô đã sống qua những mùa đông của Idaho đủ lâu để biết mình phải làm gì khi hiện tượng White Out* xuất hiện. Phải luôn giữ ấm !!!

Ấy thế nhưng cô không hy vọng mình lại tìm ra được vị cảnh sát trưởng của địa phương, Price Tanner, thật ra là anh ta ngã gục trước hiên nhà cô, gần như chết cứng. Cô làm ấm người anh bằng nhiều cách cho tới khi cô phát hiện anh ta có thể không phải người mà cô vẫn nghĩ. Có một tai nạn xe chở tù nhân và những sĩ quan cảnh sát vừa xảy ra. Vậy rốt cục anh là một vị cảnh sát trưởng hay một tù nhân mới trốn thoát?

(*) **Whiteout** là hiện tượng thời tiết thường xảy ra ở vùng cực hoặc những nơi tuyết rơi với mật độ dày. hiện tượng Whiteout xảy ra khi một đám mây lớn kéo qua bầu trời, nhưng ánh nắng vẫn đủ sức xuyên qua, rồi bị phản xạ bởi lớp tuyết ở dưới mặt đất, ánh sáng phản xạ này trải lên bề mặt dưới của đám mây rồi lại phản xạ xuống, cứ thế ánh sáng bị khuếch tán đi khắp nơi làm cho khung cảnh trở nên "cực trắng". Mọi đường nét trên mặt đất bị lớp sáng trắng phủ lên làm cho biến mất nên cũng không thể nhận được ra đường chân trời, máy bay không thể hạ cánh trong điều kiện này. Bầu trời và mặt đất hợp lại tạo thành một quả cầu trắng xóa xung quanh người quan sát.

Khi mà đường chân trời không còn để làm cột mốc quan sát thì tài định hướng cũng như khả năng ước lượng khoảng cách của con người cũng biến mất. Không có bóng cây, chi tiết về sự vật trên mặt đất cũng biến mất. Mỗi bước đi của con người khi đó đều dẫn đến hiểm họa khôn lường vì hố và các chỗ đứt, gãy không thể quan sát được.

Tất cả các nhà du hành vùng cực đều tìm ra cho mình một cách duy nhất để có thể sống sót: đơn giản là ngồi xuống và chờ cho nó qua đi. Sớm hay muộn ánh sáng ban ngày cũng phải thay đổi và trở lại bình thường, các đường nét trên mặt đất lại dần dần hiện ra.

Hình ảnh miêu tả rõ nét hơn về Whiteout

Mục Lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 1

Tuyết đã bắt đầu tới.

Bầu trời thấp và bằng phẳng, một màu xám tím đáng ngại pha trộn vào và che khuất các đỉnh núi, do đó rất khó để biết nơi mà trái đất ngừng và bầu trời bắt đầu. Không khí đã có một sắc nét, với mùi amoniac, và băng giá của gió cắt qua quần jean của Hope Bradshaw như thể chúng được làm bằng gạc thay vì denim dày. Cây rên rỉ dưới những trận đòn gió, kêu xào xạc và quật mạnh, các âm thanh thể lượng cuộn lại trong xương của cô.

Cô quá bận rộn để đứng xung quanh nhìn chằm chằm vào những đám mây, nhưng cô vẫn luôn luôn nhận thức của chúng lơ lửng, nhấn gần gũi hơn. Một cảm giác cấp bách giữ cô di chuyển, kiểm tra máy phát điện và đảm bảo rằng cô vẫn còn khá nhiều nhiên liệu tiện dụng cho nó, mang gỗ thêm vào cabin của mình và xếp chồng nhiều hơn ngoài hiên bao phủ phía sau nhà bếp. Có lẽ bản năng của cô đã sai và các dự báo thời tiết đã dự đoán tuyết sẽ không lên đến nhiều hơn 4-6 inch.

Cô tin vào bản năng của mình, mặc dù. Đây là mùa đông thứ bảy ở Idaho, và mỗi khi đã có một trận tuyết lớn, cô đã nhận được cảm giác này cùng ngay trước khi nó đến. Bầu không khí năng lượng bị buộc tội, mẹ thiên nhiên thu thập mình cho một vụ nổ thực sự. Cho dù gây ra bởi tĩnh điện hoặc đồng bằng linh tính cũ, cột sống của cô bị ngứa ran từ một lo lắng rằng sẽ không để cho phần còn lại của cô.

Cô không lo lắng về sống sót : cô có thực phẩm, nước, nơi trú ẩn. Nay được, tuy nhiên, lần đầu tiên Hope đã trải qua một cơn bão tuyết lớn chỉ có một mình. Dylan đã ở đây hai năm đầu tiên, sau khi anh qua đời, cha cô đã chuyển đến Idaho để giúp cô chăm sóc của khu nghỉ mát. Nhưng chú của cô Pete đã bị một cơn đau tim cách đây ba ngày, và cha của cô đã bay đến Indianapolis với anh trai của cô. Tiên lượng về chú Pete là tốt : các cơn đau tim là tương đối nhẹ, và ông đã được đến bệnh viện kịp thời để giảm thiểu thiệt hại. Cha cô lên kế hoạch để ở lại thêm một tuần nữa, kể từ khi ông không nhìn thấy bất kỳ anh chị em của mình trong hơn một năm.

Cô không quan tâm mình ở một mình, nhưng cô đảm bảo cabin còn rất nhiều công việc cho một người. Có tám trong số các phòng, một tầng, một số có một phòng ngủ và một số có hai, che chở bởi cây cao chót vót. Có bốn ở một bên của riêng mình, lớn hơn nhiều Một khung cabin, và bốn cái ở phía bên kia, chín tòa nhà uốn cong xung quanh bờ hồ đẹp như tranh vẽ được đầy ắp cá. Cô phải làm cho một số cửa ra vào và cửa sổ được gắn chặt một cách an toàn có thể chống lại một cơn gió bạo lực, và van nước phải được tắt và đường ống thoát nước vì vậy nó sẽ không đóng băng và nổ tung khi mất điện t, mà cô đã có niềm tin tuyệt đối sẽ xảy ra. Mất điện không phải là một vấn đề.

Trên thực tế, thời tiết đã nhẹ hơn trong năm nay, mặc dù nó đã tới Tháng Mười Hai, chỉ có tuyết, một vài inch, những tàn tích của nó vẫn còn nán lại trong các vùng tối và co rút dưới cử động của cô. Những khu nghỉ mát trượt tuyết đã bị hư hại; chủ sở hữu của họ sẽ chào đón ngay cả một trận bão tuyết, nếu nó để lại một cơ sở dày tốt.

Ngay cả nỗi lạc quan đang chảy nước dãi-chó, một con chó tha mồi vàng hay còn gọi là Tinkerbelle mặc dù nó không phải nữ cũng không phải là 1 nhân vật cổ tích, dường như lo lắng về thời tiết. Nó ở ngay phía sau cô khi cô lê bước từ cabin, nó ngồi trên hiên nhà trong khi cô làm việc bên trong, đuôi đập của mình trên tấm ván trong lời chào nhẹ nhõm khi cô xuất hiện trở lại. "Tới đuổi theo một con thỏ hoặc một cái gì đó đi," cô nói với nó sau khi cô gần như vấp phải nó khi cô rời bên cạnh toa cuối, nhưng dù đôi mắt nâu sáng với sự nhiệt tình với ý tưởng, nó đã từ chối lời mời.

Đôi mắt nâu đã không thể cưỡng lại, nhìn chăm chăm vào cô với tình yêu và sự tin tưởng vô biên. Hope cúi xuống và cọ xát phía sau tai của nó, nó rên rỉ thuốc lắc như sụp đổ trong những niềm vui. "Ồ to xác khờ khạo", và nó trả lời các giai điệu với một cái liếm của lưỡi của mình vào tay cô.

Tink giờ đã năm tuổi, cô đã nhận được cậu chàng một tháng sau khi Dylan đã chết, trước khi cha của cô đến sống với cô. Vụng về, đáng yêu, quả bóng tơ đầy lông dường như cảm nhận được nỗi buồn của cô và đã cố gắng mình để làm cho cô ấy cười với những trò hề của nó. Cậu chàng bóp chết cô với tình cảm, liếm bất cứ cái gì của cô trong tầm tay, mếu máo vào ban đêm cho đến khi cô đầu hàng và nâng con chó lên giường với cô, nơi cậu chàng vui vẻ lắng xuống đối với cô ấy, và sự ấm áp của cơ thể nhỏ vào ban đêm bằng cách nào đó đã xóa bớt được phần nào nỗi cô đơn mà cô chịu đựng.

Dần dần trở nên ít đau đớn hơn khi cha cô đến, và cô đã bớt cô đơn hơn, và khi lớn lên, Tink dần dần tách mình ra, di chuyển từ giường để tắm tắm bên cạnh, sau đó đến cửa ra vào, và cuối cùng xuống phòng khách, như thể nó đang cai sữa của mình từ sự hiện diện của cô. Chỗ ngủ quen của nó bây giờ là trên tấm thảm trước lò sưởi, mặc dù cậu chàng đã thực hiện vài tour du lịch định kỳ của ngôi nhà vào ban đêm để đảm bảo tất cả mọi thứ trên thế giới của nó an toàn là được.

Năm năm. Cô đã ba mươi mốt tuổi, một góa phụ sống với cha cô và con chó của mình, người đã không được vào một ngày bên Thiên Chúa, gần hai năm nay. Không có một người hàng xóm nào gần đây, khách sạn bên đường của cô bận rộn trong mùa hè khi đi du lịch dễ dàng hơn, và cô đã làm cho nó một điểm không để tham gia với bất kỳ khách hàng, không phải là cô đã gặp bất kỳ người mà cô muốn gặp.

Bị ảnh hưởng, cô nhìn xung quanh như thể cô đã không nhận ra môi trường xung quanh mình. Đã có những khoảnh khắc trước khi thực tế về cái chết của Dylan ảnh hưởng nặng nề, nhưng điều này là khác nhau. Điều này giống như bị đá vào ngực.

Năm năm. Ba mươi mốt. Con số đó vang vọng trong tâm trí cô, đuổi nhau trong vòng tròn

như con sóc điên. Cô đang làm gì ở đây? Cô đang sống cuộc sống của cô tách biệt ở vùng núi, để đắm mình trong hình hài một bà góa phụ Dylan Bradshaw, cô đã quên mất là mình, chạy, khu nghỉ mát nhỏ này đã là giấc mơ của Dylan.

Giấc mơ của Dylans, không phải của cô.

Nó chưa bao giờ là của cô. Oh, cô đã đủ hạnh phúc khi đến Idaho với anh, giúp anh xây dựng ước mơ của mình trong thiên đường hoang dã, nhưng ước mơ của cô đơn giản hơn nhiều : một cuộc hôn nhân tốt, con cái, các loại của cuộc sống cha mẹ cô đã rất thích, ngọt ngào trong sự bình thường của nó.

Nhưng Dylan đã ra đi, ước mơ của cô mãi mãi chưa được thực hiện, và bây giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm quá. Cô đã không tái hôn, cô không có con, và cô ấy đã ba mươi mốt.

"Ồ, Tink, " cô thì thầm. Lần đầu tiên cô nhận ra cô có thể không bao giờ tái hôn, có thể không bao giờ có một gia đình của riêng mình. Nơi mà thời gian đi? Làm thế nào nó đã giảm đi, không được chú ý ?

Như mọi khi, Tinkerbelle cảm nhận tâm trạng của cô và đẩy mình gần gũi hơn với cô, liếm tay, má, tai, gần như gõ của mình xuống trong sự thông cảm. Hy vọng nắm lấy nó và lấy lại thăng bằng, cười một chút mặc dù mình là cô lau cung cấp mới nhất của chảy nước dãi - con chó săn của. "Được rồi, được rồi, không cảm giác có lỗi với bản thân tao. Nếu tao không thích những gì tao đã làm, sau đó thay đổi, phải không? "

Chú chó vẫy vẫy cái đuôi của mình, lưỡi thè ra, và nó cười toe toét trong một nụ cười khờ khạo của nó nói rằng nó đã được phê duyệt về tốc độ của nó trong việc tìm ra những gì cô nên làm.

"Tất nhiên, " cô nói với cậu chàng khi cô đi xuống đường mòn về phía cabin cuối cùng, "Tao có những người khác để chăm lo. Tao không thể quên cha. Sau khi tất cả, ông đã bán căn nhà của mình và tới ở đây vì tao. công bằng để anh một lần nữa nói rằng, ' Cảm ơn sự hỗ trợ, nhưng bây giờ nó là thời gian để di chuyển lên trên. " Và những gì về mày, banh lông ? Mày đang sử dụng để có rất nhiều phòng để đi lang thang, và chúng ta hãy đối mặt với nó, mày không hẳn là dễ thương. "

Chương 2

Cô không sai.

Gió bắt đầu gào thét, quét từ núi xuống những giọt nước đóng băng và tuyết rơi càng ngày càng nặng hơn. Màn đêm dần buông xuống, Hope không còn có thể nhìn thấy thứ gì bên ngoài cửa sổ, vì vậy cô thử mở cửa trước và nhìn ra ngoài, cơn gió mạnh mẽ hoang dã bên ngoài đóng ập cánh cửa vào, gần như bật cả ra. Tuyết chiếm trọn bầu không khí bên ngoài. Cô không thể nhìn được thấy cái gì, ngoài đó chỉ như một bức tường trắng.

Thờ hốt hển, cô vịn vào cánh cửa, chuẩn bị tinh thần một lần nữa. Cơn gió bên ngoài chống lại cô, buộc cánh cửa đóng lại. Gió gào thét xung quanh vào những góc cạnh của ngôi nhà khiến nó kêu lên rên rỉ. Tink hít hít vào chân cô, để xem cô có ổn không, sau đó nó sủa vào cánh cửa.

Hope đẩy mái tóc ra khỏi mặt và hít vào một hơi thật sâu. Đó quả là một trận bão tuyết thật sự, chỉ có một màu trắng hoàn toàn, những nơi gió quất vào mang theo cả tuyết che khuất tầm nhìn bên ngoài. Vai cô đau nhói nơi cánh cửa đập vào, tuyết bắt đầu tan trên sàn nhà đã đánh bóng của cô. "Mình sẽ không làm việc này một lần nào nữa," cô thì thầm, đi tìm một cái khăn và lau khô sàn nhà.

Khi cuối cùng sàn nhà cũng sạch như ban đầu thì bóng đèn bắt đầu mờ đi, sau đó nhấp nháy. 10 giây sau nó tắt ngúm.

Đã dự đoán được nó, cô cầm sẵn một cái đèn pin trên tay và bật nó lên. Trong 1 khoảng khắc ngôi nhà chìm trong sự im ắng đến kỳ lạ, sau đó cái máy phát điện tự hoạt động và tủ lạnh trong nhà bếp hoạt động trở lại. Tiếng ồn do nó tạo ra chỉ xua đi một ít cảm giác đáng sợ xung quanh.

Đã phòng trước, Hope bật các cây đèn dầu lên, Cô thắp một cái phía trên lò sưởi, sau đó sắp xếp gỗ mà cô đã chuẩn bị sẵn, và lấy ra một nhúm bùi nhùi. Ngọn lửa xanh và vàng liếm vào tờ giấy sau đó lan ra đốt bùi nhùi trong lò. Cô nhìn ngọn lửa một lúc để chắc rằng nó đã thật sự bắt lửa, sau đó cô đi xung quanh để thắp sáng các bóng đèn khác. Bình thường thì cô sẽ không sài nhiều đèn đến vậy, nhưng thường thì cô không ở một mình. Cô chưa bao giờ nghĩ mình nhút nhát và cô cũng không sợ bóng tối, nhưng có một cái gì đó di chuyển trong cơn bão cũng đủ làm cô khiếp hãi.

Tink yên vị trên tấm thảm quen thuộc, mõm nó đặt trên 2 chân trước trông thoải mái. Hoàn hảo, nó bắt đầu nhắm mắt lại.

"Mày không nên được nhận để làm việc," Hope nói với con chó, nó trả lời bằng cách cách lẩn qua một bên, kéo dài người ra.

Sóng truyền hình đã ngưng tất cả vào buổi chiều, các đài phát thanh cũng tĩnh mịch. Cô nhanh chóng tắt đài đi trước khi nó chuyển qua chế độ chạy bằng pin và bật trở lại. Thở dài, cô đẩy nó đi. Với tốc độ này thì có thể một vài ngày sau cô mới dùng lại nó được.

Còn quá sớm để đi ngủ, cô thấy mình cần làm một cái gì đó, nhưng không biết phải làm cái gì. Cô không ngừng lảng vảng xung quanh, tiếng gầm rú chói tai của gió làm cô bực mình, Có thể phòng tắm sẽ giúp ít được. Cô lên cầu thang, thoát khỏi đồng quần áo khi cô đi. Nhiệt đã làm ấm tầng lầu, bởi vì cánh cửa phòng cô được mở.

Thay vì tắm, cô chọn cách ngâm mình trong bồn nước, mái tóc vàng của cô mọc dài từ đỉnh đầu và ánh sáng êm dịu phản chiếu trên chúng lấp lánh dưới ánh sáng. Da thịt trần truồng của cô ánh lên trong làn nước, khác hẳn trong ánh đèn, những đường cong của cô đc nhấn mạnh, để bầu ngực của cô trông gợi cảm hơn và điểm nối giữa hai chân cô tối hơn và đầy bí ẩn.

Đây không phải một cơ thể xấu, cho một cô gái độ tuổi 31, cô nghĩ vậy khi nhìn xuống cơ thể mình. Trong thực tế, đây là một cơ thể tốt. Nhờ làm việc chăm chỉ đã giúp cô có dáng người mảnh mai nhưng săn chắc. Ngực cô không lớn, nhưng chúng cao và tròn trịa, bụng cô phẳng, và cô có một cái mông đẹp.

Đó cũng là một cơ thể đã không chạm vào tình dục trong năm năm dài.

Ngay lập tức cô nhăn mặt bởi suy nghĩ đó. Cô đã rất thích khi làm tình với Dylan. Một vài năm sau cái chết của anh, cô cảm thấy mình thậm chí còn không có một chút nhá nhen nào về nhu cầu tình dục. Mọi thứ đã dần thay đổi, nhưng ko đến mức làm cô cảm thấy thất vọng. Còn bây giờ cô lại cảm thấy phần thắt lưng của mình siết chặt lại với nhu cầu ngày càng một tăng. Có lẽ tắm bồn là một sai lầm, dòng nước ấm áp nhẹ vỗ vào cơ thể cô giống như một cái mơn trớn, một cái vuốt ve.

Nước mắt ngấn lên trong mắt cô và cô nhắm mắt lại, tựa lưng vào thành bồn tắm và chìm sâu hơn vào nước, để cho chúng bao bọc lấy cơ thể cô. Cô muốn sex. Nóng rực, đầy mồ hôi, tim đập mạnh vì sex. Và cô muốn được yêu thêm một lần nữa và lần nữa. Cô muốn sự gần gũi, ấm áp đó, để khi đêm xuống cô có thể biết đc rằng mình ko ở một mình trong bóng tối. Cô muốn có con. Cô muốn mình đi lạch bạch xung quanh nhà với bộ ngực căng sữa và cái bụng cồng kềnh, liên tục đc cảm nhận áp lực của đứa bé loay hoay bên trong cô.

Oh, cô muốn.

Cô cho phép mình thêm năm phút nữa chìm đắm trong bữa tiệc của chính cô, rồi sau đó nhanh nhẹn ngồi dậy, sử dụng ngón chân mình để mở miệng thoát nước. Cô đứng lên kéo rèm và bật vòi sen, để xả sạch xà phòng.

Có lẽ cô không có một người đàn ông cho riêng mình, nhưng cô thấy tốt đẹp. Khoát trên mình bộ đồ ngủ làm bằng flannel dày và say sưa trong sự ấm áp và thoải mái của chúng. Bộ đồ ngủ bằng flannel sở hữu quyền hạn như một bát súp nóng vào những ngày lạnh, nó là một siêu sao. " Đó, vâng".

Sau khi đánh răng, chải tóc, thoa một lớp dưỡng ẩm trên khuôn mặt và kéo thêm một cặp vớ dày vào chân, cô cảm thấy tốt hơn bao giờ hết. Nuông chiều mình trong một bồn tắm nước nóng, bị sổ mũi và một trận tự thương hại chính bản thân của mình kéo dài. Bây giờ sau những việc đó cô nghĩ mình đã sẵn sàng để đối đầu với trận bão tuyết.

Tink đang nằm dưới chân cầu thang chờ cô. Nó vẫy đuôi như một lời chào, sau đó chạy lại cuối bậc thang vì vậy không còn lựa chọn là cô phải bước qua nó. "Mày có thể đi được rồi" cô thông báo với nó như cô vẫn thường làm. Nó ko bao giờ chịu nghe và nó di chuyển bất cứ nơi nào nó muốn.

Chìm đắm trong sự ấm áp của tầng trên, tầng dưới bắt đầu đầy hơi lạnh. Cô chọc vào ngọn lửa, rồi làm cho mình một tách chocolate nóng. Với chocolate, một cuốn sách và một ít ánh sáng bằng đèn pin nhỏ, cô ngã mình lên chiếc ghế dài. Tắm đệm sau lưng để lên chân cô gần như trở nên hoàn hảo. Xoa dịu, nuông chiều, thoải mái, cô dần đánh mất mình vào những trang sách.

Đêm đang trôi qua. Cô ngủ gà gật rồi tỉnh dậy nhìn lên chiếc đồng hồ để ở mặt lò sưởi : 10h50. Mình nên đi ngủ thôi, cô nghĩ, nhưng thức dậy để cô có thể nằm xuống lại có vẻ vô lý. Mặt khác cô phải dậy để giữ cho ngọn lửa trong lò, lửa trong lò đã bắt đầu yếu đi.

Ngáp dài, cô cho thêm một vài khúc củi vào lửa. Tink ngồi bật dậy, Hope nhìn theo. Đột nhiên người nó cứng lại và nâng đôi tai của mình lên, rồi một tiếng gầm gừ trầm trầm thoát ra khỏi cổ họng. Con chó xông ra cửa trước sủa dữ dội.

Có cái gì đó ngoài kia.

Cô không nghe dc bất kì cái gì khác ngoài tiếng sủa của Tink trong gió, nhưng cô tin tưởng vào giác quan sắc bén của chú chó. Cô có một khẩu súng lục trong ngăn kéo cạnh giường, nhưng nó nằm trên tầng trên, còn khẩu súng trường của ba cô thì ở gần hơn. Chạy vào phòng ngủ, đôi chân mang vớ của cô trượt trên sàn nhà được đánh bóng, cô cầm lấy khẩu súng trường từ trên giá và với lấy hộp đạn để bên dưới. Mang chúng vào một căn phòng, nơi mà cô có thể nhìn thấy rõ ràng. Lập tức cô nhét năm viên đạn vào vị trí.

Giữa tiếng gió và tiếng sủa của Tink, cô ko nghe thấy bất cứ điều gì khác. "Tink, yên lặng!". Cô ra lệnh "Lại đây nào cậu bé". Cô vỗ nhẹ vào đùi mình, và với một cái nhìn lo lắng ra cửa, Tink lon ton chạy lại đứng bên cạnh cô. Cô vuốt đầu nó, thì thầm khen ngợi. Chú chó gầm gừ một lần nữa, tất cả các múi cơ trên người nó căng lên khi nó đẩy vào chân cô.

Lại thêm một tiếng động trên hiên nhà? Căng thẳng, cô vỗ nhẹ Tink để nó yên lặng, cô nghiêng đầu lắng nghe. Gió bên ngoài gào lên.

Tâm trí cô chạy, chạy tới một khả năng...Một con gấu? Thông thường gấu sẽ ngủ đông bây giờ, nhưng thời tiết đã bớt lạnh. Cougar, sói...Chúng sẽ tránh xa con người và nhà của họ. Nếu như trận bão tuyết này làm chúng khó chịu mà phải lần đến nơi ở của con người...

Một cái gì đó đập vào cánh cửa một cách khó khăn. Tink chạy khỏi cô ra cửa và sửa ầm ỉ một lần nữa.

Tim Hope bắt đầu nện thành thịch, tay cô đổ mồ hôi. Cô nhanh chóng chùi lòng bàn tay vào bộ đồ ngủ và nắm chắc khẩu súng trường. "Tink, yên lặng nào!"

Nó lờ cô đi và tiếp tục sửa khi lại có thêm một tiếng đập vào cửa. Ôi, lạy chúa, nó là một con gấu? Cửa chính có lẽ sẽ giữ đc chân nó, nhưng mấy ô cửa sổ thì không nếu con gấu muốn vào bên trong.

"Cứu".

Cô sững người lại, không nghe rõ khi những từ đó như bị bóp nghẹn. "Tink, yên miệng!" Cô hét lên và giọng nói của cô làm con chó ngừng sửa.

Cô vội vã bước tới cửa, khẩu súng vẫn sẵn sàng trong tay. "Ai ở ngoài đó?" cô gọi

Lại thêm một tiếng đập, lần này yếu hơn trước, và một tiếng rên cất lên.

"Lạy Chúa" cô thì thầm, chuyển khẩu súng sang một tay để có thể mở chốt cửa. Có một người đi trong thời tiết này. Cô thậm chí còn không coi là khả năng, bởi vì từ chỗ cô ở chỉ có một con đường chính. Bất cứ ai muốn bảo vệ xe của họ đc an toàn thì họ không nên chạy đến nhà cô, không phải trong thời tiết như thế này.

Cô mở cửa và một cái gì đó màu trắng, nặng ngả vào chân cô. Cô la toáng lên, lao đảo lùi lại. Cánh cửa sa vào tường và gió thổi những mẩu tuyết lên sàn nhà, nó hút đi sự ấm áp bằng hơi thở băng giá của nó.

Cái vật màu trắng nằm trên sàn nhà của cửa cô là một người đàn ông.

Hope đặt khẩu súng sang một bên và luồn tay dưới cánh tay anh ta. Cô dồn sức vào đôi chân của mình, cố gắng kéo anh ta qua ngưỡng cửa để cô có thể đóng cửa lại. Cô càu nhàu khi di chuyển anh ta được có vài inch. Chết tiệt! Anh ta nặng quá! Tuyết va vào mặt cô như vết đốt của một con ong và gió lạnh đến không ngờ. Cô nhắm mắt, cố chống lại sự tấn công dữ dội của những ngọn gió và chuẩn bị tinh thần cho một nỗ lực khác. Thất vọng về sức mạnh của mình, cô cố kéo anh ta lại gần chỗ cô, rồi cô ngã xuống, trọng lượng ghim lên sàn nhà, nhưng thật may là đôi chân của anh ta đã qua đc ngưỡng cửa.

Tink đến bên cạnh cô, lo lắng và sửa sau đó chuyển thành rên rỉ. Chú chó đẩy cái mõm vào khuôn mặt cô và tặng cô một cái liếm như lời trấn an, cô cảm thấy biết ơn về điều đó. Sau đó nó ngửa ngửa vào người lạ mặt và lại sửa. Hope dồn năng lượng lại vào bản thân trong một nỗ lực mạnh mẽ hơn và kéo bằng đc người đàn ông vào sâu bên trong nhà.

Thở hổn hển, cô trèo lên phía cánh cửa và vật lộn để đóng nó lại. Gió thổi ầm ầm như thể tức giận khi nó bị chặn đứng từ bên ngoài.. Cô có thể cảm thấy sự run dữ dội đầy nặng nề dưới

sự tấn công đó. Hope thấy an tâm vì cánh cửa được đóng chắc chắn. Sau đó cô chuyển sự chú ý của mình về phía người đàn ông.

Anh ta đang trong một hình dạng chẳng dễ nhìn. Điên cuồng cô quỳ xuống bên cạnh anh, phủi đi tuyết đang bám trên quần áo, khăn quàng và khuôn mặt anh.

"Anh có thể nghe thấy tôi không?" cô hỏi " Anh tỉnh táo chứ?"

Anh im lặng, thậm chí còn không run, đó không phải một dấu hiệu tốt. Cô mở toang chiếc áo khoác nặng nề của anh và lấy chiếc khăn choàng khỏi khuôn mặt anh, sau đó cô dùng chúng để lau những vệt tuyết trên đôi mắt anh. Da của anh tái nhợt. đôi môi là một màu xanh. Từ thắt lưng trở xuống, quần áo của anh bị ướt.

Nhanh nhất có thể, cô tìm cách vật lộn với đồng quần áo trên người của người đàn ông đang bất tỉnh, nhanh chóng kéo những thớ vải đã ẩm ướt trước khi chúng đông cứng ra khỏi cơ thể anh ta. Găng tay của anh ta là cái đầu tiên. Cô không dành nhiều thời gian để kiểm tra các ngón tay của anh, rồi cô chuyển xuống đôi chân của anh và kéo chúng ra. Anh mang tới 2 đôi vớ, cô cũng lột chúng ra. Đôi chân anh lạnh ngắt. Di chuyển lên trên, cô bắt đầu cởi áo sơ mi của anh và để rồi nhận thấy anh mặc đồng phục phó cảnh sát trưởng, áo sơ mi kéo dài ôm khít ngực và vai anh.

Dưới chiếc áo anh đang mặc là một cái áo thun nhiệt, theo sau đó là một cái áo T-shirt. Anh rõ ràng đã chuẩn bị rất tốt cho thời tiết lạnh. Có lẽ chiếc xe của anh đã trượt bánh ra khỏi đường, mặc dù cô tự hỏi làm sao mà anh có thể đi được một khoảng cách khá xa trong điều kiện thời tiết như thế này. Đó quả là một phép lạ, hoặc một cơ hội tuyệt vời rằng anh đã cố gắng hết sức để khỏi vấp ngã. Bởi nếu theo logic, anh hẳn đã chết trong tuyết. Và trừ khi cô có thể giữ cho anh ấm áp, anh sẽ thoát khỏi tay thần chết.

Cô ném 3 chiếc áo sơ mi của anh thành một đống, sau đó di chuyển xuống khóa thắt lưng, nó cũng bị phủ một lớp tuyết mỏng, vành đai của chiếc thắt lưng cũng gần như đông lạnh. Ngay cả khóa kéo cũng đông cứng. Không thể nhìn thấy trong cơn bão mịt mù, anh hẳn đã bước vào một cái hồ, nhưng thật kỳ diệu là anh đã cố gắng gượng trên đôi chân của mình và hoàn toàn không tự nhấn chìm mình trong đó. Nếu anh cứ đi và để ướt đầu thì hẳn anh sẽ không có khả năng để bước vào hiên nhà của cô, hầu hết nhiệt độ của cơ thể đã bị mất hết thông qua bề mặt da đầu.

Cô chiến đấu với lớp vải thô cứng, sử dụng mọi sức mạnh tuyệt đối của mình để lôi dc chiếc quần ra khỏi chân anh. Đồ lót nhiệt bên dưới thậm chí còn khó khăn hơn, bởi nó bám sát. Cuối cùng anh nằm trên sàn nhà của cô bên trên 1 vũng tuyết tan và nước đá, mặc độc chiếc quần short trắng của mình. Cô nghĩ sẽ để nó lại, nhưng nó ướt và bây giờ nhận dc hơn ấm mới là điều quan trọng hơn bất kỳ điều gì vì vậy cô lột chúng xuống chân anh và ném chúng vào đống quần áo ướt.

Bây giờ chỉ cần làm anh khô ráo hơn.Cô chạy vào phòng tắm ở tầng dưới và vơ hết những chiếc khăn tắm, rồi sau đó cô lôi chiếc chăn trên giường của cha cô ra. Chạy về lại chỗ anh. Anh

không hề di chuyển từ vị trí trên sàn nhà. Một lần nữa cố kéo anh ra khỏi vũng nước, vội vàng lau khô cho anh, sau đó cô lấy một chiếc khăn khác trải trên sàn nhà và lăn anh nằm trên đó, cuộn lại xung quanh cô nhanh chóng kéo anh về phía lò sưởi. Tink ngửi anh, nó rên rỉ và nằm xuống bên cạnh anh.

"Đúng rồi cậu bé, rúc gần hơn đi" Hope thì thầm với chú chó. Các múi cơ trên người cô đang run lên vì gắng sức, nhưng cô vẫn cố chạy vào bếp và hơ một chiếc khăn vào lò vi sóng. Khi xong, cô lấy nó nhưng mảnh vải quá nóng, cô chỉ có thể cầm hờ.

Đi về phía phòng lớn và nhẹ nhàng quấn chiếc khăn nóng quanh đầu anh. Sau đó, một cách dứt khoát cô bắt đầu cởi quần áo của mình ra. Cô khỏa thân dưới bộ đồ ngủ, nhưng cuộc sống của người đàn ông này phụ thuộc vào cô, cô phải làm cho anh ấm lên, ko muốn lãng phí thời gian để lên lầu và mặt đồ lót, cô lấy một tấm chăn khác giữ nó phía trước ngọn lửa cho đến khi nó ấm lên.

Ném tấm chăn quanh người anh, cố giữ cho anh thật ấm, cô nhét nó xung quanh bàn chân lạnh của anh, sau đó cô trượt xuống dưới chăn với anh.

Nhiệt độ trên cơ thể cô nhanh chóng lan về phía anh, chia sẻ cho anh. Hope ép mình nằm sát lại vào cơ thể lạnh của anh, cố gắng không run rẩy khi cơ thể lạnh ngắt của anh chạm vào cô. Ôi Chúa ơi, anh ấy rất lạnh. Cô đưa tay ôm ấp anh, áp mặt anh vào cô. Cô xoa bóp cánh tay và vai của anh, giấu tay anh dưới bụng cô cho đến khi họ trở nên ấm hơn. Cô trượt chân mình lên xuống chân anh, vuốt ve đi cái lạnh, xoa bóp cho máu lưu thông qua tĩnh mạch của anh.

Anh rên rỉ, một âm thanh mơ hồ thì thầm qua đôi môi hé mở của anh.

"Đúng rồi". Cô thì thầm. " Dậy đi. anh yêu" Cô vuốt ve khuôn mặt của anh, râu anh cạ vào lòng bàn tay cô. Đôi môi anh không còn tái xanh nữa, cô nghĩ.

Khăn quấn quanh đầu anh đã nguội. Hope lấy nó ra khỏi anh và trượt ra khỏi chiếc chăn, cô chạy vào nhà bếp và hơ lại chiếc khăn trước lò vi sóng. Trở lại phòng lớn, cô đặt lại khăn quanh đầu anh, nghiên cứu thêm về anh một lần nữa. Anh cao, và cô không thể làm ấm tất cả cơ thể anh cùng một lúc. Cô trượt xuống và làm ấm đôi chân của anh, ngón chân anh cong lên khi da thịt của anh bắt đc nhiệt của cơ thể cô.

Trườn trở lại cơ thể của anh, cô nằm trên anh một lúc nữa. Anh khó khăn với cơ bắp của mình, đó là dấu hiệu tốt, bởi vì cơ bắp tạo ra nhiệt.

Anh bắt đầu run lên.

Chương 3

Anh rên lên một lần nữa, rồi hít một hơi nhanh chóng. Anh xoay đầu mạnh, đánh bật cái khăn ra. Nhiệt đã làm khô mái tóc của anh, nó tối màu và sáng lấp lánh dưới ánh sáng của ngọn lửa. Hope nhét chiếc khăn lại quanh đầu anh để anh không bị mất đi nguồn nhiệt mà anh vừa có được, cô nhẹ nhàng vuốt ve trán anh, rồi xuống má. " Thức dậy đi, anh yêu. Mở mắt ra và nói chuyện với em đi". Cô thì thầm với anh, cô trấn an anh một cách vô thức để lôi kéo anh trả lời. Đôi tai của Tink dựng lên vui vẻ vì nó đã quen với giai điệu ngọt ngào mà cô hay sử dụng chung với nó. Nó di chuyển xuống chân anh rồi nằm xuống vị trí mới. Có lẽ nó cảm nhận đc cái lạnh của nó thông qua cái chăn, với bộ lông dày, nó rên rỉ, thở khó khăn. Nó cố gắng cuộn tròn thành một quả bóng lông. Cô giữ lấy cơ thể anh chặt hơn. " Anh không sao rồi". Cô nói với anh " Dậy đi nào, làm ơn. Mở mắt ra đi.". Hope thì thầm với anh, cố gắng để anh nói chuyện với cô. Nếu cô có thể làm cho anh tỉnh táo đủ để uống một ly coffee nóng, nhiệt và cafein sẽ có ích trong việc lấy lại ý thức của anh. Nhưng cố gắng để ép một người đàn ông đang bất tỉnh bằng một ly coffee thì cô sẽ làm anh ta ngohet thở mất.

Không ngờ, anh vâng lời. Đôi mắt anh một bên nâng lên, mắt anh đờ đẫn không tập trung. Sau đó, chúng đóng lại một lần nữa, hàng lông mi tối màu nghỉ ngơi trên gò má anh. Cánh tay anh quét xung quanh, tuyệt vọng bám vào sự ấm áp của cô như thể anh bị tàn phá bởi một cơn run rẩy không thể kiểm soát đc. Toàn bộ cơ thể cô run lên căng thẳng.

Anh mạnh khỏe như một con bò, tay anh như một ban nhạc bằng thép quấn quanh cô. Cô thì thầm dịu dàng với anh, kề sát vào anh, gần hết mức có thể. Da của anh chắc chắn đã ấm áp hơn. Cô thấy nóng, đổ mồ hôi vì quấn trong chăn nóng.

Cô đã kiệt sức từ nỗ lực kéo anh vào trong nhà và vật lộn với đồng quần áo của anh, cũng như sự căng thẳng khi biết rằng anh sẽ chết nếu cô không làm ấm cho anh.

Anh thư giãn bên dưới cô, run rẩy hơn. Anh thở khó, chuyển động không ngừng. Anh di chuyển chân mình, cựa quậy cho chiếc khăn rơi ra khỏi đầu. Chiếc khăn dường như đã làm phiền anh, vì vậy cô không quấn nó lên nữa. Thay vào đó cô gấp nó lại và trượt nó xuống dưới đầu anh, thành một cái đệm êm cho đầu anh trên sàn nhà cứng.

Lúc đầu, anh quá lạnh và tình hình thì khẩn cấp nên cô không để ý. Nhưng trong khoảnh khắc này cô mới ý thức hơn về cảm giác cơ thể trần truồng của anh đối với cô. Anh cao, cơ thể như tạt, với bộ ngực đc phủ lông, rất đẹp và đầy cơ bắp cứng rắn. Đẹp quá, bây giờ các đặc tính đẹp đẽ của anh không còn bị gò bó và mang màu xanh lạnh lẽo. Núm vú cô râm ran từ sự cọ vào lông ngực của anh, và Hope biết đã đến lúc cô phải đứng lên. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy, cố gắng hết mức, nhưng anh rên rỉ và siết chặt vòng tay của anh quanh cô. Run rẩy một lần nữa, cô buột miệng phải thư giãn.

...Anh nuốt và liếm môi, và đôi mắt anh chớp chớp mở ra một lần nữa, chỉ trong một giây. Sau đó anh dường như ngủ lại vì anh đã ấm áp hơn, Hope không lo lắng. Các cơ bắp của cô phản đối vì kiệt sức. Cô đành nhắm mắt và nghỉ ngơi một chút.

Thời gian như trôi đi. Nửa ngủ, nửa tỉnh, ấm áp và các khớp xương không tê mõi. Cô tự hỏi không biết một phút hay một giờ đã trôi qua. Một bàn tay di chuyển xuống phía dưới cô, uốn cong trên một bên má. Anh dịch chuyển dưới chân cô, chân anh di chuyển rồi trượt vào giữa đùi cô. Cái vật căng cứng của anh thúc vào để có thể tiếp xúc với cô.

Nó xảy ra quá nhanh rằng anh đang ở bên trong cô trước khi cô hoàn toàn tỉnh táo. Anh lăn, và ghim cô bên dưới anh trên tấm chăn, kéo cô lại, ép vật căng cứng của anh vào cô và trượt nó sâu hơn. Sau 5 năm không có một sự tiếp xúc nào, cô cảm thấy cái đau của sự thâm nhập, nó trải dài quanh cô, nhưng theo một hướng tốt. Mất phương hướng, sự bất ngờ đẩy lên, Hope cong hông và cảm thấy anh đang ở rất sâu, thúc vào cổ tử cung của cô. Cô kêu lên, thở hổn hển, cổ cô cong lại cảm giác như các dây thần kinh của mình sắp vọt ra khỏi đầu.

Không có sự khéo léo, không kích thích kéo dài. Anh chỉ đơn giản bắt đầy đẩy mình vào cô, trọng lượng nặng nề của anh giữ chặt cô bên dưới mình, và cô quấn tay chân mình quanh anh trong sự đột phá của riêng mình. Trong ánh sáng êm dịu của ngọn lửa và đèn pin, cô nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, đôi mắt anh mở, chúng rất xanh và mang vẻ bàng hoàng, vẻ mặt anh cứng rắn như thể nó làm từ một nguyên tử vật lý nào đó. Anh đang hoàn toàn hoạt động theo bản năng của động vật, cơ thể của anh làm đẩy lên sự gần gũi nơi cô, bởi giờ đây, sự thân mật là điều cần thiết để cứu lấy mạng sống của anh. Anh chỉ biết là mình ấm áp và còn sống, còn cơ thể trần truồng của cô thì ở ngay trong vòng tay anh.

Trên một mức độ nào đó, những niềm vui là điều mãnh liệt hơn bao giờ hết mà cô từng biết. Cô chưa bao giờ cảm thấy thật nữ tính như bây giờ, chưa bao giờ cô nhận thức đc sâu sắc về thân thể của mình, hoặc là nét cứng rắn đầy nam tính của một người đàn ông. Cô cảm thấy mỗi inch mịn như nhung bao bọc lấy sự cứng ngắt của anh đang run chuyển trong cô và nó là cô vui mừng. Da thịt bên trong cô chào đón anh, gần như làm cô ngất ngây khi càng dần đưa cô lên đỉnh cao hơn nữa. Cô cảm thấy nóng, cái nóng như thiêu đốt da cô, run rẩy với niềm hạnh phúc ngoài tầm với. Cô với lấy hông của anh, giữ chặt anh hết mức có thể khi anh vào sâu bên trong cô, và cô khóc...dường như nó là minh chứng cho niềm hạnh phúc dữ dội này. Anh phát ra một tiếng kêu khàn khàn và thân thể anh co giật khi anh phóng hết mình với những luồng hạt giống nóng hổi vào trong cô và Hope hòa tan theo cảm giác đau đón tuyệt diệu này.

Anh chìm xuống trên cô, run rẩy từng cơ bắp, trái tim anh nện thành thạch trong lòng ngực, hơi thở của anh nhanh hơn. Cũng rung động và choáng váng giống như anh, cô đưa tay mình ra để ôm lấy anh, giữ anh chắc hơn vào mình.

Rồi từ từ họ thêm thiếp ngủ. Cái đó của anh trượt ra khỏi cô để lại cho cô một cảm giác trống rỗng. Bóng tối phủ lấy cô và cô có thể cảm nhận thấy chúng, nhưng cô không chống lại nó. Anh ngã đầu gần đầu cô, lúc đó cô mới biết rằng anh đã ngủ. Cô khẽ chạm vào má anh, vuốt ve mái tóc tối màu của anh từ trán trở lên và dần cô cũng đầu hàng theo nhu cầu của mình rồi

chìm vào giấc ngủ.

Cái gì đó rớt xuống và đánh thức cô. Cô tỉnh dậy, nhăn mặt vì cơ thể của mình đang phản đối một cách dữ dội vì nằm quá lâu trên sàn nhà cứng và còn một cơ thể nặng nề khác đè lên cô. Bối rối, lúc đầu cô nghĩ mình đang mơ, nhưng điều này là sự thật. Cô đang nằm trần truồng trên sàn nhà cùng một người đàn ông xa lạ, cũng khóa thân nốt.

Tink vẫn yên vị ở vị trí quen thuộc của nó. Gió rít vào làm ánh lửa nhấp nháy và cô nhớ lại trận bão tuyết. Tất cả mọi thứ đều về đúng vị trí của nó.

Và cô giật mình khi nhận ra rằng anh cũng đã tỉnh lại. Anh nằm bất động, những múi cơ căng lên căng thẳng và dương vật của anh vẫn còn nằm bên trong cô dần đã thức tỉnh, dày và dài hơn.

Có thể cô đã nhầm, và đó chỉ là một hình ảnh tưởng tượng về anh. Nhẹ nhàng cô chạm tay mình vào lưng anh, làn da anh căng mịn dưới tay cô, tay cô tự động xòe rộng ra. "Tôi tỉnh rồi" cô thì thầm, phản ứng của cô nói với anh là bởi vì cô muốn như vậy, và mọi thứ đều ổn.

Anh ngẩng đầu lên và mắt họ gặp nhau. Cô có thể cảm thấy một cú sốc gần như hữu hình khi nhìn vào đôi mắt xanh ấy, đôi mắt đó hoàn toàn nhận thức được điều gì đang xảy ra và anh nhanh chóng nắm bắt được tình hình giữa họ.

Hope thấy má mình đỏ ửng, má cô nóng và cô gần như rên rỉ thành tiếng. Cô nên nói gì với một người đàn ông mà cô và anh chỉ mới gặp nhau lần đầu tiên, rồi cô còn nằm khóa thân bên dưới anh trong khi anh cương cứng và lấp đầy bên trong cô.

Anh di một ngón tay lên môi cô, sau đó dịu dàng vuốt ve đôi gò má nóng hổi của cô. "Em có muốn tôi dừng lại không?" Anh thì thầm.

Lần đầu tiên cô thấy bất ngờ, nhưng Hope luôn luôn trung thực với bản thân gần như tàn nhẫn và cô không cho phép mình giả vờ là cô không sẵn sàng cho anh. Vào thời điểm này, cả hai đều hoàn toàn nhận thức được về những gì họ đang làm. Cô không muốn dừng lại để xem lại phản ứng của mình, cô chỉ đơn giản là cho phép nó diễn ra. "Không". Cô thì thầm. "Đừng dừng lại."

Sau đó anh hôn cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, tìm kiếm những gì mà chúng có thể gửi gắm, như thể anh không phải đang ở bên trong cô. Anh tán tỉnh cô lần đầu tiên, hôn cô một lúc dài cho đến khi miệng cô đầy háo hức dưới miệng anh và lưỡi họ quấn lấy nhau. Bàn tay anh ôm lấy ngực cô, làm cho cô thích thú bằng cách chạm vào, trêu chọc núm vú của cô làm cho chúng cương lên thành 2 đỉnh nhỏ săn chắc. Tay anh vuốt ve bụng cô và lần xuống chiếc nịt nhỏ bí ẩn giữa cửa mình của cô, vẽ vào nó, làm cho hơi thở cô trở nên hỗn hển và cô cong hông lên. Anh rên khẽ vì cảm giác tuyệt diệu khi anh thậm chí còn vào sâu hơn.

Cô nghĩ rằng mình sẽ chết vì nỗi đau gợi dục này khi cuối cùng anh cũng bắt đầu di chuyển, nhưng cô thích nó rất nhiều và cô không thúc dục anh phải vội vàng. Cô không nhận ra là mình

cần biết bao sự quan tâm chăm sóc từ một người đàn ông cho chính cơ thể của mình, cho việc ân ái đầy tinh tế này. Thậm chí cô đã thất vọng lúc ở trong bồn tắm, cô đã không chuẩn bị gì và đầu hàng cho khoái cảm cuốn mình đi. Cô thích thú với mỗi nụ hôn, mỗi cái vuốt ve của anh. Cô bám lấy anh và vuốt ve lại, cố gắng nhận thật nhiều niềm vui mà anh đã mang cho cô. Cô nghe thấy tiếng rên rỉ từ anh và cô đã thành công.

Thời gian dần trôi đi, không còn những cái chạm nhẹ, không còn gì quan trọng hơn để với tới cực khoái. Hope cho phép mình lạc đi trong giây phút này, để cho cơ thể mình chết đuối trong niềm vui thuần khiết...và sau đó anh lại đẩy lên một lần nữa, khẽ thì thầm " Hãy để anh cảm thấy nó một lần nữa, cho anh cảm nhận em đi."

Tự cố kiểm soát mình, anh đã làm khi cơn khoái cảm dân lên đỉnh lần thứ 3 của cô bắt đầu, bất lực với âm thanh sâu bên trong cổ họng và anh rùng mình hơn cô.

Lần này cô không cho phép mình có đc giấc ngủ. Từ từ anh nhẹ nhàng rút ra khỏi cô và sụp trên tấm chăn bên cạnh cô. Tay anh tìm tay cô, siết chặt những ngón tay mềm mại của cô vào lòng bàn tay chai sạn của mình.

"Nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra". Cuối cùng anh nói, giọng anh thấp " Em là ai?"

Giới thiệu vào thời điểm này dường như không khó xử lắm. Hope đỏ mặt một lần nữa và hắng giọng " Hope Bradshaw"

Đôi mắt xanh của anh tìm kiếm khuôn mặt cô. " Tanner. Price Tanner"

Ngọn lửa ngày một nhỏ đi. Cô cần phải đặt thêm củi vào đó, nhưng cô không thể ngồi dậy bây giờ và trần trụi trc mặt anh. Cô nhìn xung quanh tìm kiếm bộ đồ ngủ của mình, và trong một sự bối rối gần như đau đớn cô nhận ra là cô cần phải tắm lại trc khi mặt vào.

Anh nhìn thấy cái mà cô tìm kiếm, và anh thì không hề e thẹn như cô. Anh ngồi dậy, bước tới đóng gỗ và cho thêm vào ngọn lửa. Hope sẽ thấy thật xấu hổ nếu cô làm thế trước mặt anh, cô ngẩng nhìn anh, từ đầu đến chân. Cô thích những gì mà cô nhìn thấy, mỗi inch trên cơ thể anh. Cơ bắp của anh được bộc lộ trong ánh lửa, để lộ những đường dốc và đường cong của đôi vai rộng, bờ ngực rộng, độ phình và dài của bắp đùi mạnh mẽ. Mông của anh tròn, rắn chắc. Thậm chí trong trạng thái bình thường, cậu nhỏ của anh cũng thú vị, và cái túi bọc nhung đóng đưa thông thả bên dưới. Price Tanner. Cô lập đi lập lại tên anh trong tâm trí cô, các âm tiết mạnh mẽ và nhanh nhẹn.

Tink đưa mắt nhìn với một chút gắt gỏng vì giấc ngủ của nó bị xáo động. Nó đứng dậy, ngửi ngửi người lạ mặt, và vẫy đuôi khi anh cúi xuống và vỗ nhẹ. " Anh nhớ là con chó đã sữa" Price Tanner nói.

"Nó nghe thấy anh trước tôi. Tên nó là Tinkerbelle. Nhưng anh có thể gọi là Tink cho ngắn"

"Tinkerbelle?" Anh liếc nhìn cô, đôi mắt xanh hoài nghi. " Nó bị đồng tính à?"

Hope bật ra một tiếng cười " Không, nó chỉ là một chú chó ngốc nghếch luôn lạc quan. Nó cho rằng thế giới ở đây để nuôi nó."

"Có thể nó đúng. " Anh nhìn qua và nghiên cứu cái đồng quần áo ướt sũng của mình, chúng đọng nước trên khắp sàn nhà. " Anh ở đây đã bao lâu rồi?"

Cô nhìn lên đồng hồ. 2h30. " Ba tiếng rưỡi." Đã có quá nhiều điều xảy ra trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, nhưng cô lại cảm thấy như thể chỉ mới một giờ trôi qua thay vì gấp đôi số lần cô nghĩ. " Tôi kéo anh vào trong nhà và lôi anh ra khỏi đồng quần áo ướt. Anh hẳn đã bước vào một cái hồ vì anh ướt từ thắt lưng trở xuống. Tôi đã lau khô cho anh và đặt anh vào một cái chăn."

"Ừ, anh đã bước vào nước, anh biết nơi này ở đây, nhưng anh không thể nhìn thấy cái chết tiệt gì."

" Tôi không biết anh đã đi xa bao lâu, tại sao anh lại lâm vào tình trạng đó? Anh đã gặp một tai nạn à? Và tại sao anh lại ra ngoài trong cái thời tiết như thế này?"

" Tôi cố gắng lái xe xuống Boise. Nhưng mấy cái bánh trượt khỏi đường và kính chắn gió bị vỡ, vì thế tôi không thể ở trong xe. Như tôi đã nói, tôi biết nơi này và tôi có một cái la bàn. Tôi có vẻ không có nhiều sự lựa chọn là cố gắng đi bộ đến đây."

"Quả là một phép lạ khi anh đi bộ" Cô nói thẳng thắn." Theo một cách có logic, thì anh sẽ chết trong tuyết."

" Nhưng tôi đã không như vậy, nhờ em. " Anh quay trở lại dưới chăn và áp sát bên cạnh cô, ánh mắt u sầu. Anh với lấy một nhúm tóc nhỏ từ mái tóc vàng óng của cô, chà chà nó giữa những ngón tay mình, trước khi chĩnh nó lại sau tai cô. "Anh biết là em đã ở dưới tấm chăn và cố làm anh ấm áp hơn, em không mong anh nhảy xổ vào em khi anh đã lấy lại được một phần ý thức. Vậy hãy nói cho anh nghe, Hope. Em có sẵn sàng không?"

Cô hắng giọng. " Em - em đã rất ngạc nhiên." Cô chạm vào bàn tay anh. "Em không phải là không muốn, nhưng em không thể nói với anh?"

Anh nhắm mắt lại nhẹ nhõm. " Anh không nhớ rõ lắm chuyện gì đã xảy ra cho đến khi anh tỉnh lại và thấy đang nằm trên em. Hay nói đúng hơn, anh nhớ những gì mình làm, cảm thấy chúng, nhưng anh lại không chắc chắn rằng em cũng cảm thấy giống anh." Tay anh lân la lướt lên bụng và nhẹ nhàng vuốt ve ngực cô. " Anh nghĩ có lẽ mình đã bị mất đầu rồi, khi tỉnh lại với một vật gì đó đáng yêu, có đôi mắt nâu, tóc vàng và đang khóa thân bên cạnh mình."

" Thực ra thì, em không ở bên cạnh anh, mà là ở trên mình anh. " Khuôn mặt cô lại có cảm giác nóng trở lại. Chiết tiết, lại đỏ mặt rồi! " Nó dường như là cách tốt nhất để giúp cho anh ấm áp hơn. "

" Nó hiệu quả đấy, " Anh nói và lần đầu tiên miệng anh cong lên cho một nụ cười.

Hope gần như đánh mất hơi thở của mình. Anh cứng cáp một cách hấp dẫn chứ không đẹp trai, nhưng khi anh mỉm cười lại làm trái tim cô đảo lộn vòng vòng. Nó là phản ứng hóa học, cô nghĩ một cách sống sót. Cô đã từng nhìn thấy nhiều người đàn ông đẹp hơn anh ; Dylan là một ví dụ điển hình, rõ ràng nhất với một nét đẹp cổ điển. Nhưng những gì mà mắt cô nhìn thấy và cảm thấy cơ thể của mình là việc hoàn toàn khác, và cô chưa bao giờ có kinh nghiệm cho một phản ứng quá mạnh mẽ về tình dục của một người đàn ông khác. Cô muốn yêu một lần nữa và trước khi cô có nhu cầu thì cô buộc mình phải nhớ rằng anh đã trải qua một thử thách đau đớn và đầy mệt mỏi.

" Anh có muốn uống coffe không? " cô hỏi vội vã, rồi đứng dậy. Cô cẩn thận không nhìn vào anh khi cô gom lại bộ đồ ngủ của mình. " Hoặc cái gì đó để ăn? Em đã làm một món hầm hôm qua. Hay một bồn tắm nước nóng? Cái máy nước nóng dc nối với máy phát điện, do đó, có rất nhiều nước nóng."

" Thật tốt." Anh nói rồi cũng đứng dậy theo cô. " Tất cả những điều đó." Anh bước đến, với tay xoay cô lại đối mặt với anh. Cuối đầu mình xuống tặng cho cô những cái hôn ngọt ngào, dịu dàng. " Anh muốn yêu em một lần nữa, nếu em cho phép anh. "

Không có gì như vậy từng xảy ra với cô trước đây. Hope ngược lên nhìn anh. Trái tim cô lại lộn vòng vòng một cách điên dại, và cô biết cô không muốn ngừng lúc này. Cho đến khi nào trận bão tuyết còn kéo dài, cô và Price Tanner sẽ ở bên nhau, và cô sẽ không bao giờ có được cơ hội như thế này.

" Em cũng muốn điều đó" Cô nhẹ nhàng nói.

" Vậy thì giường thay cho sàn nhà nhé?" Anh di vòng quanh núm vú của cô với ngón tay cái của anh, làm cho nó cứng lại và dựng đứng.

" Tầng trên." Cô nuốt vào. " Nó đã ấm lên nhờ nhiệt. Em không thể kéo anh lên cầu thang vì vậy em đành đặt anh ở phía trước lò sưởi."

"Anh không phàn nàn đâu. " Anh kéo bộ đồ ngủ của cô xuống sàn. " thứ hai, chúng ta hãy quên coffee và món hầm, cái phòng tắm cũng vậy, trừ khi em có kế hoạch nhảy vào bồn tắm với anh."

Cô không làm vậy, nhưng đó là một ý tưởng hay. Cô sà vào vòng tay anh, quên hết tất cả mọi thứ ngoại trừ điệu kỳ diệu mà cơ thể trần tục của họ tạo nên.

Chương 4

Hope thức dậy bên cạnh anh vào buổi sáng và ngắm anh ngủ, cơ thể của cô thỏa mãn hơn những gì mà mong chờ. Cô không hiểu tại sao mình lại đáp lại một cách mạnh mẽ với một người đàn ông mà cô còn biết về anh ít hơn tên của mình, cô chỉ đơn giản là chấp nhận niềm vui từ cuộc gặp gỡ tình cờ này mang đến cho cô. Cô muốn ôm chặt anh, nhưng cũng không muốn làm anh thức giấc. Anh đang ngủ say, bằng chứng của sự kiệt sức đêm qua. Sau khi gần đóng băng đến chết, anh đã không dành đêm qua cho một giấc ngủ ngon.

Một cánh tay cơ bắp gác lên gối, và cô nhìn thấy một vết bầm tím trên cổ tay anh. Trên đầu và tất cả các nơi khác, anh đã có một tai nạn xe hơi. Điều kỳ diệu là không phải anh ngủ bây giờ, nhưng anh có vẻ nhanh nhẹn về đêm.

Cô ngắm nhìn những chi tiết khác từ anh. Anh có mái tóc đẹp, tối và dày, với những vệt màu đồng lấp lánh như thể anh đã dành rất nhiều thời gian ở ngoài nắng, trong ánh mặt trời. Khuôn mặt của anh quay về phía cô trong giấc ngủ, cô mỉm cười, cô dò tay mình lên sống mũi, và có một gờ cao ở mũi anh, có thể nó là kết quả của một cuộc chiến. Miệng anh rộng, mềm mại. Hàm của anh góc cạnh, không có gì ngoài cái cằm buống binh. Đẹp, chắc chắn, hấp dẫn, chắc chắn là không đẹp trai, cô nhận ra điều này trước đây. Chỉ cần nhìn vào anh thôi là làm ngực cô thất chặt.

Cô cảm thấy gần như chóng mặt bởi lực hấp dẫn của mình với anh. Cô đã quên cách say mê có thể dân lên, và làm thế nào để mạnh mẽ. Nếu cô gặp anh trong một hoàn cảnh bình thường thì không nghi ngờ là cô vẫn bị thu hút bởi anh, nhưng không có sự thân mật thể chất áp đảo đã bị buộc giữa họ, cô thậm chí có thể không khuyến khích anh, các mấu nối cần thiết cho cơ thể họ, tuy nhiên, mọi thứ gần như để kết nối ngay trước cả khi anh tỉnh lại. Cô đã vuốt ve anh, biết được kết cấu của làn da anh, sự thô ráp của râu trên má anh. Núm vú cô đã được ép chặt chẽ vào ngực anh, chân cô đã quấn lên anh và mặt dù họ không quan hệ, cô thấy chính bộ phận của cô đó chống lại mình. Cô đã không suy nghĩ gì về nó, tuy nhiên cô đã đẩy lên đường như không chịu nổi.

Hấp dẫn tình dục của cô không phải đơn giản do thiếu thốn. Trước đây cô nghĩ nó là vậy nhưng bây giờ cô biết nó hoàn toàn khác nhau, bởi cô chắc chắn không còn bị tước đoạt và cô vẫn cảm thấy như thế. Sự ăn ý nhau trong tình dục của họ tàn phá sự hoàn hảo của nó. Cứ như thể anh sinh ra và biết chính xác làm thế nào để chạm vào cô, như thể cơ thể anh được tạo ra chỉ để đem lại niềm vui cho cô.

Cô nghĩ rằng nó phải giống nhau, ít nhất là qua tình dục, cho anh.

Hơi thở của cô nhẹ nhàng, nhanh chóng thoát ra từ giữa đôi môi.

Gió vẫn thổi rì rào vào các ô cửa sổ. Cô không thể nhìn thấy bất cứ điều gì phía sau bên kia tấm kính ngoài một bức màn màu trắng bất khả xâm phạm. Trong khi trận bão tuyết hoành hành bên ngoài, không thể xâm nhập vào thế giới bên trong và anh hoàn toàn là của cô.

Một sự khác biệt lớn cho hôm nay. Hôm qua cô đã hoảng sợ vì cảm giác thời gian của mình trôi qua bằng cách suy nghĩ, cô đã mất tất cả các cơ hội để thoát ra khỏi cuộc sống....Sau đó Price Tanner đã đến cùng trận bão tuyết, và đột ngột tương lai sáng lên như một ngọn lửa.

Anh là một phó cảnh sát, Anh đã nói rằng anh trên đường tới Boise,..., nhưng anh biết đến khu nghỉ mát này, tức là anh đã quen thuộc với khu vực ở đây,..., Cô sẽ hỏi khi anh tỉnh dậy.

Mặc dù..., cô hy vọng để có thể thưởng thức trong khi anh vẫn ở đây, cô sợ rằng họ đang giống với một cặp vợ chồng....

Sự thật là, cô rất có khả năng mang trong mình một đứa con.

..., cô nhận thức được rõ ràng việc thiếu kiểm soát phòng ngừa. Cô đã không dùng đến thuốc tránh thai trong năm năm qua, và trong nhà cũng không có một cái bao cao su nào hết. Cô là một phụ nữ khỏe mạnh, và cuộc sống cũng vậy, thời gian thì quá sát sao. Anh đã đưa cô lên đỉnh những năm lần trong đêm qua và không hề có bất kì rào cản nào giữ cô tránh xa khỏi tình trùng của anh, và những kiến thức về tình dục làm cô run lên vì nhu cầu.

Sáng nay, đầu tiên rõ ràng là tình trạng căng thẳng thật sự khẩn cấp, cô cảm thấy có lỗi về những điều mà mình đã làm. Cô thậm chí còn không biết anh đã kết hôn hay chưa. Anh không đeo nhẫn, và suy nghĩ đó đã không đến với cô vào tối hôm qua. Cô co rúm người khi nghĩ đến việc mình ngủ với một người đàn ông đã lập gia đình và nó sẽ dán nhãn lên cho anh là một người không chung thủy với gia đình. Nhưng ngay cả nếu như anh chưa lập gia đình thật, và sự thật khó khăn làm sao. Anh đã không hỏi gì về việc phòng ngừa, nhưng anh vừa trải qua những điều vô cùng tồi tệ, và chắc không còn chỗ cho bất kỳ điều gì ngoài có lại được sự sống.

Cô cảm thấy như mình đã đánh mất sự tự do của bản thân mình từ anh. Nếu cô mang thai, anh có thể nổi điên một cách chính đáng...

Là một bà mẹ đơn thân sẽ chẳng dễ dàng, giả sử đó là nếu cô có thai thật. Nếu cô cho mình thời gian để suy nghĩ cẩn thận, thận trọng bỏ qua cơ hội đêm qua. Nhưng cô đã không. Price đã không cho cô thời gian để quyết định, và tất cả là cô có thể cảm thấy một niềm hạnh phúc thật tội lỗi mà một đứa bé hình thành là kết quả trong những phút lạc thú của họ. Cha cô sẽ không thích đứa bé, nhưng ông yêu cô, và cô cũng không phải là một cô gái mới lớn không thể tự chu cấp cho bản thân cũng như con cô. Cô muốn được kết hôn...

Hope trượt khỏi giường, cẩn thận để không làm anh thức giấc. Đùi cô vẫn còn run rẩy, và bên trong cô nhúc nhích mỗi từng thớ thịt. Vài bước đi đầu tiên thật sự là một trở ngại, các cơ bắp gần như không hoạt động và chúng réo lên phản đối vì cách chúng bị đối xử trong đêm qua. Một cách yên lặng nhất, cô thu vén quần áo và nhón chân nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Tink chạy lon ton từ trong nhà bếp khi thấy cô đi xuống cầu thang, sự háo hức khá nhiệt tình của nó nói cho cô biết rằng nó đang đói. Cô đổ một ít thức ăn vào bát của nó, sau đó cô đi đến lò sưởi để nhóm lại ngọn lửa. Ngọn lửa đã tắt chỉ còn lại than hồng bên trong và ngôi nhà đang lạnh dần. Cô nhóm lại lửa, miếng bùi nhùi nhanh chóng bắt lấy than hồng và cháy trở lại. Sau đó cô đặt một bình coffee, và trong khi chờ đợi cô đi vào phòng tắm. Cảm ơn Chúa là nước vẫn còn nóng, bởi vì nếu không thì cô sẽ phải chịu lạnh!

Vòi sen làm cô thấy như thiên đường, nó làm giảm những cơn đau nhức của cô. Cảm giác tốt hơn nhiều rồi, cô kéo một chiếc quần thể thao và một cái áo sơ mi flannel quá khổ, thêm 2 đôi vớ dày, và đi ra khi tách coffee đầu tiên đã sẵn sàng.

Cầm tách coffee trong tay, cô đi vào phòng khách để lau nước mà cô đã để đọng lại trên sàn nhà tối qua và giải quyết đồng quần áo của Price.

Cách tốt nhất để chúng mau khô là phơi ra lan can của ban công, nơi mà lúc nào cũng có nhiệt. Cô treo áo khoác trên một chiếc ghế và để nó gần lò sưởi, bởi vì nó sẽ khô chậm hơn, tương tự như vậy, cô thực hiện phần còn lại với đồng quần áo của mình trên lầu. Cho đến khi quần áo của Price khô, cô cho là anh sẽ phải ngồi yên một chỗ. Anh quá cao so với quần áo của cha cô, và tất cả những gì cô còn giữ lại là vài bộ quần áo của Dylan và của cô.

Rồi cô chợt nhớ ra, cha cô đã mua một chiếc quần thể thao đen bị gắn nhầm thẻ so với zise chính xác của nó, chúng dài hơn vài inch đối với ông. Trả lại chúng thì phí tiền xăng còn nhiều hơn giá trị của chiếc quần, vì vậy ông đã xếp nó trong tủ quần áo của mình.

Cô cúi thẳng quần áo của anh tối hôm qua để chúng bớt nhăn, cô làm như vậy và nhận thấy một giọt nước mắt rớt lên trên bộ đồ cô đang cầm. Cô nâng nó lên xem, cô nhìn thấy vết đỏ mờ dưới những giọt nước mắt, như thể cô đã khóc ra máu vậy. Nhưng chính cô đã cử đồ cho Price, và cô biết anh không bị thương ở bất kỳ đâu. Cô cau mày nhìn vết bẩn, sau đó nhún vai và phối chúng lên lan can.

Có cái gì đó thiếu mất trong bộ đồng phục. Cô nhìn chăm chăm vào nó khi cô trải nó ra: Nơi để khẩu súng lục của anh? Anh đã làm mất nó ở đâu đó chẳng? Nhưng anh cũng không có bao da đựng súng. Điều đó là sao? Anh cũng không có một cái ví nào...Có lẽ nó đã rớt ra trong bất cứ hoàn cảnh nào anh gặp vào hôm qua khi đi trong trận bão tuyết, thậm chí nó có thể rớt lúc anh lao xuống hồ.

Ngay cả khi anh làm mất khẩu súng lục, sau đó anh cũng vất bao súng đi hay sao? Nó là một phần của bộ trang phục. Tất nhiên, chắc chắn có người biết khi anh rời Blazer?

Phải, khẩu súng lục mất tích là một bí ẩn nhỏ, và sẽ phải đợi cho đến khi anh tỉnh lại. Ngôi nhà đã được làm ấm lên, coffee đã sẵn sàng và cô cũng thấy đói.

Xuống cầu thang một lần nữa, cô kiểm tra điện thoại, nhưng nó vẫn không có tính hiệu gì. Cô mở đài phát thanh, nó cụng im bật, cô hy vọng thời tiết sẽ ổn hơn, và từ giờ tới lúc đó cô phải chú ý hơn để kiểm tra điện thoại.

Khẩu súng trường cô vẫn để cạnh cửa. Cô lấy nó vào để vào giá đỡ trong phòng ngủ của cha cô, trước khi Tink làm rớt nó với cái đuôi không ngừng ve vẩy của mình.

Mang một tách coffee nóng, rồi cô dọn dẹp căn phòng lớn, đưa những tấm chăn tối qua vào phòng giặt phòng khi có điện trở lại. Cô cũng làm việc với những vũng tuyết tan trên sàn.

" Anh nghĩ là mình ngủi thấy mùi coffe."

"Đầu cô ngẩng lên. Anh đang đứng ở lan can ban công, mái tóc bù xù, hàm anh tối lại với bộ râu lởm chởm, đôi mắt vẫn còn nặng nề từ giấc ngủ. Giọng anh khàn khàn và cô tự hỏi có phải là anh đang bị bệnh.

"Em sẽ mang cho anh một cái tách" cô nói. " Quá lạnh để anh đi loanh quanh xuống đây mà không có quần áo."

" Anh nghĩ mình sẽ ở lại đây. Sau những gì vừa qua anh không sẵn sàng để bị lạnh cóng một lần nữa." Anh trao cho cô một nụ cười quanh co, và quay sang chú chó Tink, đã bị chặn đường lên cầu thang khi nó nghe thấy giọng nói lạ.

Hope đi vào phòng cha mình và tìm kiếm cho đến khi cô tìm thấy được một chiếc quần thể thao dài, sau đó cô lấy thêm một chiếc quần short, vớ dày, nhưng cô không thể xác định được vị trí của một chiếc áo lớn, nó phải ở đâu đó quanh đây. Đó là một cái áo sơ mi màu xám của trường Đại học Idaho, cô đã mặc nó một lần với váy, nhưng nó quá to và nó làm cô như bị chìm luôn bên trong nó.

Có thể nó nằm trong tủ quần áo trong phòng ngủ trên lầu. Cô xem trong đồng quần áo mùa đông và mùa hè của mình trong một phòng khác và tìm trong phòng của mình, không nhất thiết là cô phải di chuyển mọi thứ.

Với một chồng quần áo cô tìm được trong tay, cô đi vào bếp và đổ thêm một tách coffe, sau đó mang hết tất cả lên cầu thang.

Ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi nhanh chóng làm ấm tầng trên. Cửa phòng tắm mở và Price đang tắm bên trong. Hope đặt tách coffe lên bàn trang điểm. " Coffe của anh đây."

Anh kéo rèm sang một bên và chui đầu ra ngoài.

Nước chảy xuống khuôn mặt anh. " Em có thể đưa cho anh được không. Cảm ơn " Anh uống một hơi, thở dài khi chất caffeine chạy vào trong anh.

" Em mang cho anh một số quần áo. Em hy vọng anh không phiền khi mặc quần short của cha em."

"Anh không phiền nếu ông ấy cũng vậy. " Đôi mắt xanh của anh nhìn cô qua vành cốc. " Anh rất vui vì em nói chúng là của cha em chứ không phải của chồng em. Đêm qua anh không hỏi,

nhưng anh không thường lãng vãng xung quanh những phụ nữ đã lập gia đình, và anh chắc chắn không muốn bắt đầu nó với em."

"Em là một góa phụ." Cô dừng lại. "Em cũng có suy nghĩ về anh như vậy vào sáng hôm nay. Ý em là em không nghĩ đến việc hỏi anh đã kết hôn hay chưa."

"Anh không. Đã ly hôn. không có con cái. " Anh nhấp thêm một ngụm coffe. " Vậy cha em ở đâu?" anh hỏi với giọng bình thường.

" Ông đi thăm anh trai của em ở Indianapolis. Bác Pete bị một cơn đau tim và cha em đã bay đến đó. Ông phải đi thêm một tuần nữa."

Price đưa lại cho cô tách coffe, rồi mỉm cười. " Hãy nghĩ xem nếu trận bão tuyết kéo dài thêm một tuần nữa?"

Cô bật cười. " Em nghi ngờ điều đó. " Và cô để ý thấy cả hai cổ tay của anh đều bị thâm tím.

"Chết tiệt. Ít nhất thì không có câu hỏi nào trong hôm nay, mặc dù anh đoán anh nên cho một số người biết rằng anh ở đâu."

" Không thể đâu. Các đường dây điện thoại đều bị hư hại, em đã kiểm tra rồi. "

" May mắn lắm. " Đôi mắt xanh của anh lấp lánh khi anh kéo tấm màn tắm đóng lại. " Mắt nâu với tóc vàng gọi cảm. " Từ phía sau bước màn phát ra tiếng huýt sao vui vẻ.

Hope cảm thấy như đó là tiếng huýt sáo dành cho mình. Cô nghe thấy gió thổi và hy vọng nó sẽ kéo dài để anh có thể ở lại."

Rồi cô nhớ ra một điều gì đó. " Ồ, em có một câu hỏi, anh không bị thương ở chỗ nào chứ? Em không thấy máu đêm qua, nhưng đồng phục của anh bị rách và có máu dính trên ấy, hay ít nhất là em nghĩ đó là máu. "

Một vài giây im lặng trước khi anh trả lời. " Không, anh không bị thương. Anh không biết vết bẩn đó là gì. "

" Khẩu súng lục và bao da của anh đều bị mất. Anh có nhớ điều gì xảy ra với chúng không?"

Anh lại dừng một lát trước khi anh nói, nghe có vẻ như anh cố gắng để nói. " Anh để chúng lại ở Blazer."

"Sao anh lại anh lại để chúng lại?"

"Chết tiệt nếu anh biết. Ah...em có vũ khí nào ở đây không? Cái gì đó khác so với khẩu súng trường mà anh đã thấy đêm qua."

" Một khẩu súng lục."

" Em cất nó ở đâu? "

" Trong ngăn kéo đầu giường của em. Có việc gì à?"

" Anh có thể không phải là người duy nhất bị mất kẹt trong cơn bão tuyết và tìm kiếm nơi trú ẩn. "

Chương 5

Khi anh tắm xong, anh đi xuống cầu thang, anh đã cạo râu với con dao cạo của cha cô, và anh nhìn tỉnh táo trong bộ quần áo đầm mồ hôi mà cô đưa cho anh. Cái áo lớn đã tìm được trong tủ quần áo khác, và nó phù hợp với anh một cách hoàn hảo, đủ rộng để anh cảm thấy thoải mái.

Bình thường thì cô sẽ ăn ngũ cốc, nhưng có anh ở đây nên cô nấu một bữa sáng với thịt xông khói kèm với trứng. Anh bước đến phía sau cô, vòng tay quanh eo cô. Anh tặng cô một nụ hôn lên đỉnh đầu cô, rồi nhẹ kể cầm anh lên đó. " Anh không biết mùi vị nào tốt nhất, thịt xông khói, hay em. "

" Woa, em rất ấn tượng. Em thật sự có mùi thơm, nếu em xếp hạng lên đó với coffe và thịt xông khói."

Cô cảm thấy anh mỉm cười, cảm anh di di trên đỉnh đầu của cô. " Anh có thể ăn em trước. " Giọng anh trêu chọc đầy gợi cảm, và một làn sóng nhiệt dấy lên làm sự xấu hổ tăng lên trong cô. Cô dựa lưng vào anh, đầu gối như lã đi. Có một khối sưng to ngay giữ vùng háng anh, và sự cọ xát của nó làm cô muốn chống lại nó.

" Anh nghĩ chúng ta cần quay trở lại giường. " Không hề có sự trêu chọc trong giọng nói của anh lúc này.

"Bây giờ ? "

"Bây giờ. " Anh nói và kéo cô vào lòng.

Mười phút sau cô đã khóa thân, hơi thở khó nhọc, run rẩy trên bờ vực của sự cao trào. Đùi của cô được neo trên vai của anh, và anh âu yếm cô với lưỡi của mình, một sự điên rồ tuyệt đối. Cô đã cố gắng kéo anh lên trên với cô, nhưng anh ghim chặt cổ tay cô vào giường để anh có thể tiếp tục làm cô phát điên. Cô đầu hàng, nâng hông lên, cơ thể cô run rẩy hoàn toàn khi anh xong việc. Chỉ khi đó anh mới di chuyển lên trên, bao bọc cô rồi trượt vật cương cứng của anh vào cô, với một lực đẩy mượt mà đưa thâm thâm nhập vào sâu trong cô.

Cô hít một hơi sâu, sau khi đã hoàn toàn quên mất cách anh lấp đầy mình.

Anh bắt đầu phun trào, nâng mình lên hai vai và nhìn vào khuôn mặt cô.

Tội lỗi và sự trung thực thúc giục cô, căng nắn với cô. " Em không dùng thuốc tránh thai. " cô buột miệng nói, biết đây không phải thời điểm, hay thời gian chính xác để nói lên sự thiếu bảo vệ của mình.

Anh không dừng lại. " Anh không mang bao cao su" Anh nói một cách điềm đạm. " Anh sẽ dừng lại, nhưng đó chẳng khác nào đóng cửa chuồng khi con ngựa đã chạy ra, nó sẽ không?"

Sau đó, khi cô đi vào phòng tắm, anh hoàn thành việc mặt quần áo và nói: " Anh sẽ xuống lầu và bắt đầu lại bữa ăn sáng"

" Em sẽ xuống trong một phút" Cô vẫn cảm thấy cô cùng yếu ớt và cà nhẹ nhõm. Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình trong gương, đôi mắt nâu của cô mở lớn. Cô sẽ mang thai, cô biết nó, cảm nhận được nó. Trong cô lộn lộn cả 2 cảm xúc, sợ hãi lẫn phấn khởi. Từ bây giờ, cuộc ổng của cô sẽ thay đổi.

Cô đi vào phòng ngủ và lấy lại bộ quần áo, mặc chúng lại ngay ngắn. Sau gần một đời sống trong thận trọng với những hành vi cẩn thận bây giờ cô thấy mình như đang ở trên một con tàu con thoi phóng nhanh vào vũ trụ mà trong khi đó cô chưa được đào tạo lấy một kỹ năng nào cả.

Một trong những chiếc vớ của cô nằm ở giữa đường và một chiếc ở đầu giường. Cô quỳ trên đầu gối để lấy nó, bởi vì cô ghi nhớ những lời mà Price nói. Cô mở ngăn kéo để xem khẩu súng lục nằm trong đó.

Nó không có ở đó.

Cô từ từ đứng lên, nhìn chăm chăm vào ngăn kéo trống. Cô nhớ là khẩu súng nằm trong đó. Khi cha cô để lại, cô đã kiểm tra để chắc chắn rằng nó đã được nạp đạn và cất lại đúng vị trí cũ. Sống ở một nơi vắng vẻ thế này tự vệ là một điều vô cùng cần thiết, cô đã học cách sử dụng vũ khí. Idaho đầy rẫy những động vật hoang dã và nguy hiểm, cả động vật và con người...

Khẩu súng lục đã ở đây và bây giờ không có. Price đã hỏi cô nơi cất giữ khẩu súng, không phải là một việc gì khó khăn khi tìm nó. Nhưng tại sao anh chỉ đơn giản nói rằng anh muốn nó giữ trong tầm tay?. Anh là một cảnh sát, cô hiểu rằng anh cảm thấy thoải mái hơn khi không mang vũ khí, đặc biệt là khi anh bước được vào sân nhà cô.

Cô đi xuống cầu thang, biểu hiện của cô bình tĩnh. Anh đang đứng ở quầy bếp, làm món thịt xông khói. " Price, anh giữ khẩu súng lục của em à?"

Anh nghiêng người một cách nhanh chóng, đánh giá qua ánh nhìn, rồi quay lại với chỗ thịt. "Ừ."

"Sao anh không nói cho em biết là anh đã lấy nó?"

" Anh không muốn làm em lo lắng."

" Tại sao em lại phải lo lắng?"

"Vì những gì anh nói về một người khác có thể mò đến đây."

" Em không lo lắng, nhưng anh thì có đấy. " Cô nói một cách thẳng thừng.

"Đó chính là việc mà anh phải lo. Anh cảm thấy thoải mái hơn nếu có vũ khí. Anh sẽ trả khẩu súng về đúng chỗ nếu em thấy phiền."

Cô nhìn quanh, không thấy bất kì vũ khí nào nằm trên tủ. " Nó ở đâu?"

"Trong thắt lưng của anh."

Cô cảm thấy khó chịu nhưng không biết tại sao. Bản thân cô đã nghĩ rằng anh dễ cảm thấy thoải mái hơn nếu không có vũ trang, và anh đã nói như vậy. Nó chỉ được - một lúc, rồi vẻ mặt của anh trở nên...cứng ngắt. Xa xôi. Có lẽ anh đã làm việc trong luật pháp và nhìn thấy nhiều hơn một người bình thường có thể thậm chí không bao giờ mơ rằng anh hy vọng lấy điều tồi tệ. Nhưng đối với khoảng khắc, chỉ trong một khoảng khắc nhỏ, anh đã nhìn sự nguy hiểm như bất kỳ cận bã về cái người mà anh xử lý. Anh đã rất dễ dàng và tiếp cận cho đến khi nó tương phản với sự lo lắng của cô. Cô đẩy các suy nghĩ,lo lắng qua một bên và không nói gì thêm về khẩu súng.

Khi đang ăn sáng cô hỏi. " Anh làm việc ở quận nào?"

" Ở đây" Anh nói " Nhưng anh chưa ở đây lâu. Như anh đã nói, anh biết nơi này ở đây, nhưng anh đã không có thời gian để lên đây thăm hỏi và gặp gỡ em, cha em và Tinkerbelle, tất nhiên. "

Chú chó nằm trên sàn giữa ghế của họ với hy vọng rằng mình sẽ có cơ hội bắt được những miếng ngon vô tình đi lạc, vui vẻ hăng lên khi nghe thấy tên mình.

" Ăn những món bỏ không tốt cho mày đâu anh bạn. " Hope nói một cách nghiêm khắc. " Bên cạnh đó, mày đã ăn rồi."

Tink không có vẻ gì là nản lòng và Price bật cười.

" Anh làm được bao lâu rồi?"

" Mười một năm. Anh làm ở Boise trước. " Miệng anh cong lên đầy dí dỏm. " Trong hồ sơ,anh ba mươi bốn, anh đã ly hôn được tám năm, anh biết vài món đồ uống, và tận hưởng một điều xì gà khi rảnh rang, nhưng anh không phải là một người thương xuyên hút thuốc. Anh không tham dự vào bất kỳ nhà thờ nào, nhưng anh tin vào Chúa."

Hope nhìn xuống. Cô có thể cảm thấy khuôn mặt mình đỏ thế nào. " Em không muốn - "

" Có, em đã muốn, và anh không đổ lỗi cho em. Khi một người phụ nữ cho phép một người đàn ông làm tình với cô ấy, cô ấy có quyền trấn an mình về anh ta, tìm hiểu từng chi tiết, từ bên phải xuống đến kích thích của trái cây và khung dệt của anh ta."

" Nài ngựa " cô sửa chữa và thậm chí còn đỏ mặt hơn.

Anh nhún vai. " Anh chỉ cần nhìn vào kích cỡ, không thương hiệu. " Rồi sự vui vẻ của anh trở thành một nụ cười toe. " Dừng đỏ mặt đi nào, em đã nhìn thấy bao quát anh. Anh nhìn thấy quần lót của em sáng nay, không cố ý đâu. Anh cược là em đã treo cái của anh lên lan can để khô, thay vì vắt chúng theo cách anh đã làm với em? "

Anh ngửi, hít một hơi sâu và đảo tròn mắt một cách giả vờ, làm cho cô phải cười, trước khi anh ném đồng quần áo của mình qua vai.

" Anh đang đùa. " cô thì thầm.

"Anh à ? Có lẽ vậy. Em nghĩ gì? Rằng cái vật cứng của anh quá tinh ranh à?"

"Thật khó trước khi chúng ta lên lầu, vì vậy anh không thể dùng lập luận đó"

" Nó có khó khăn khi anh nghĩ về việc ngửi đồ lót của em."

Cô bắt đầu cười ồ lên, thưởng thức sự trêu chọc dành cho mình. Cô nghi ngờ rằng nếu cô cãi nhau với anh thì nó sẽ như thế nào. Đánh té khói.

" Anh có một thói quen hết sức tệ " Anh thú nhận.

"Ồ ? "

" Anh nghiện remote. "

" Anh và khoảng một trăm triệu người khác ở Mỹ. Chúng ta có thể nhận thêm một tay ở đây khi cha em xem TV, ông ấy luôn ngồi với cái remote trong tay. "

" Anh không nghĩ là anh xấu. " Anh cười toe toét và nắm lấy tay cô. " Vì vậy, Hope Bradshaw, khi mọi truyện trở lại bình thường, em sẽ đi ăn tối với anh chứ?"

" Ôi, em không biết", cô nói. " Một ngày, huh ? Em không biết em đã sẵn sàng cho điều đó."

Anh cười khúc khích và định trả lời, nhưng một tia nắng rơi xuống bàn tay của họ. Giật mình, cả hai đều nhìn vào tia nắng đó, rồi hai người họ cùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió đã ngừng thổi, và bầu trời trên cao đã trong xanh trở lại.

" Anh sẽ bị nguyên rửa mắt." Anh nói, đứng dậy và đi đến bên cửa sổ, ngược nhìn ra ngoài. " Anh đã nghĩ là cơn bão sẽ kéo dài hơn. "

" Em cũng vậy." Hope thì thầm, sự thất vọng trong đó nhiều hơn điều cô muốn thể hiện. Thời tiết đã trở nên khả quan hơn, nó cũng có nghĩa là anh sẽ sớm rời khỏi đây hơn những gì cô mong đợi, nhưng cô thấy không vui chút nào như thể cô sẽ không bao giờ còn gặp lại anh nữa.

Cô đi về phía cửa sổ, và thở hắt ra khi nhìn thấy một số lượng tuyết dày đặc. " Ôi trời! "

Phong cảnh trước mắt cô đã hoàn toàn thay đổi, nó khoát trên người một lớp tuyết dày. Gió đã thổi và chất đông một số lượng tuyết đáng kể gần như chạm vào cửa sổ trên mái hiên.

" Có lẽ ít nhất cũng phải 3 bộ. Các nhà khai thác đầu tư khu nghỉ mát chắc hẳn sẽ yêu thích lắm đây, nhưng nó sẽ mất thời gian cho xe ủi tuyết để có thể dọn sạch chỗ này mới mong thấy lại con đường." Anh nói rồi bước đến cửa sổ và mở chúng ra, không khí bên ngoài như hút trọn sự ấm áp bên trong căn phòng. " Chúa ơi!" Anh lập tức đóng sầm cửa lại. " Nhiệt độ bên ngoài có thể dưới mức không. Chẳng có cơ hội cho việc tan tuyết cả."

Thật quái lạ, thời tiết đã tốt hơn trước nhưng dường như lại làm cho Price thấy khó chịu. Một ngày đầy tiến triển, Hope nhìn thấy anh cứ đi tới đi lui chỗ cửa sổ trông mắt ra bên ngoài, mặc dù anh sẽ đứng sang một một như vẫn làm. Cô bận rộn, nhưng giới hạn trong nhà không có nghĩa là không có bất kỳ công việc nào để làm, chẳng hạn như giặt ủi, nhưng làm việc đó mà không có điện là phải chăm chỉ gấp đôi cũng như thời gian tăng lên.

Price giúp cô vắt khô những bộ quần áo mà cô đã giặt bằng tay, sau đó bắt chắp cái lạnh đủ lâu để mang vào bên trong một ít củi khi cô treo quần áo lên lan can cầu thang để cho khô. Cô kiểm tra đồ của mình, lấy một chiếc áo sơ mi và cảm thấy các đường nối, đó sẽ là cái cuối cùng để phơi khô. Vào một giờ khác, cô nghĩ, Price đã duy trì ngọn lửa. Nhiệt độ gần như đã lên 90 F.

Cô bắt đầu treo những chiếc áo lên lan can một lần nữa, khi sự chú ý của cô tập trung vào những con số trên áo. Áo sơ mi cỡ mười lăm rưỡi. Đó là một số lẻ. Cô biết Price to hơn nhiều. Chiếc áo sơ mi này thật sự ôm sát anh, cô nhớ lại sự căng ra của những chiếc nút áo đêm qua. Tất nhiên anh đã mặc một chiếc áo giữ nhiệt bên dưới, cái sẽ làm cho bộ đồng phục của anh có vẻ chặt chẽ hơn. Nhưng nếu cô mua cho Price một chiếc áo thì cô sẽ không nhìn bất kỳ cái áo nào trừ những cái cỡ mười sáu rưỡi.

Anh đi vào phòng khách với một số lượng củi lớn, rồi xếp chúng ngay ngắn bên lò sưởi. " Anh sẽ ra ngoài và dọn dẹp chút ít" anh nói cho cô biết.

" Cái đó có thể đợi khi thời tiết ấm hơn"

" Bây giờ gió không thổi, nó sẽ chịu được trong vài phút, trước khi tuyết xóa hết con đường. " Anh cài nút áo khoát vào và ra bên ngoài. Ít nhất anh cũng mang một đôi găng tay làm việc chắc chắn của cha cô, và nếu anh không khởi động mình hoàn toàn, thì anh ít nhất phải dùng 3 đôi vớ. Tink đi theo anh, vui mừng vì cuối cùng nó cũng được đi loanh quanh bên ngoài thay vì nằm ỳ trên tấm thảm.

Để giết bớt thời gian, có lẽ cô sẽ chọn nghe một cái gì đó trên đài phát thanh. Cô đi xuống cầu thang và bật đài lên, âm nhạc vang lên trong không gian làm giảm đi cái yên tĩnh đang ngự trị. Vừa nghe một bản nhạc thân quen, cô lấy nồi thịt hầm trong tủ lạnh ra để hâm lại cho bữa trưa.

Thời tiết tất nhiên sẽ là điểm nóng và ngay khi bài hát kết thúc, giọng của người đọc bản tin vang lên cho một danh sách dài. Con đường chỗ cô có thể đi lại, còn các con đường cao tốc khác

thì dự kiến ít nhất phải 3 ngày mới dẹp sạch được chỗ tuyết đọng.

" Cũng trong bản tin hôm nay" người đọc tin tiếp tục thông báo " một chiếc xe buýt chở tù nhân đi từ County Road 12 trong cơn bão tuyết đã gặp nạn. Ba người thiệt mạng, trong đó có 2 cảnh sát. Năm tù nhân trốn thoát, nhưng 2 trong số đó đã bị bắt giữ, còn 3 người vẫn chưa tìm được. Đó là chưa sát định được nếu họ sống sót sau trận bão tuyết. Nên cảnh giác với những người lạ mặt xuất hiện trong khu vực của bạn, một trong số tù nhân chưa tìm được được biết là một người vô cùng nguy hiểm."

Hope gần như đóng băng. Ngay phía STOM - chỗ của cô cách County Road 12 chỉ một vài dặm. Cô với tay và tắt đài phát thanh đi, sự cảnh báo trong bản tin làm thần kinh cô nhảy nhót.

Cô nghĩ. Thật không may là những gì mà cô suy nghĩ gần như thật đáng sợ

Áo sơ mi đồng phục của Price quá nhỏ so với anh. Anh không có một cái ví nào. Anh đã làm mất nó. Nhưng còn những vết ố trên quần áo của anh và vết thương của anh không hề tương ứng nhau. Có vết bầm tím trên cổ tay anh - dấu vết khi anh bị còng tay? Và anh đã không có vũ khí trong mình.

Anh đã làm gì?

Chương 6

Vẫn còn khẩu súng trường. Hope đi lại phòng ngủ của cha cô. Cô nhấc khẩu súng ra khỏi giá đỡ, thở phào nhẹ nhõm khi nó vẫn nằm đây. Cô đã nạp đạn cho nó hôm qua, và bài học là “luôn luôn kiểm tra vũ khí của bạn”. Cô kiểm tra lại lần nữa và thấy nó hoàn toàn trống rỗng. Anh đã tháo đạn ra.

Nhanh chóng, cô tìm kiếm những viên đạn, anh hẳn phải giấu nó đâu đó. Chúng quá nặng để mang theo, và anh thì không có cái túi nào trên quần áo. Nhưng trước khi cô có thời gian để tìm, cô nghe thấy tiếng mở cửa, đứng thẳng lên trong sự báo động. Ạy Chúa, cô phải làm gì đây?

Ba tù nhân vẫn còn trốn chạy, người đưa tin đã nói, nhưng chỉ có 1 trong số đó được coi là nguy hiểm. Cô có 2 – 1 cơ hội rằng anh không phải kẻ nguy hiểm đó.

Tuy nhiên, anh đã lấy khẩu súng lục của cô và lấy hết đạn trong khẩu súng trường – cả hai cái mà không nói cho cô biết. Anh rõ ràng đã lấy bộ đồng phục của một trong những cảnh sát đã chết. Chết tiệt, tại sao không có ai đưa tin rằng những tù nhân trốn thoát trong trang phục của Phó cảnh sát chứ?

"Hope?" Anh gọi tên cô.

Vội vàng cô để khẩu súng trường vào vị trí cũ, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể. "Em đang ở trong phòng của cha." Cô gọi với lại. "để cất đồ lót vào trong". Cô mở ngăn tủ quần áo để tạo ra âm thanh, sau đó dán một nụ cười trên môi và bước ra ngoài cửa. "Anh có lạnh lắm không?"

"Đủ lạnh", anh nói, cởi áo khoát ra và treo nó lên. Tink lắc bộ lông của mình và thả chùng mười pound tuyết lên sàn nhà, sau đó nó lon ton chạy đến bên Hope với cái miệng ngoát ra như đang cười, như để chào Hope sau hơn 10 phút nó vắng nhà.

Cô la mắng nó vì đã làm cho àn nhà bị ướt một lần nữa, nó cúi đầu xuống rên rỉ và nó biết điều nó muốn đã phát huy hiệu quả. Cô đi lấy cây chổi lau và lau những vệt ẩm ướt, Hope cố che dấu biểu hiện của khuôn mặt. Cô cảm thấy căng thẳng gay gắt, bất kỳ nụ cười nào của cô trông hết như một cái nhăn mặt.

Cô có thể làm gì đây? Cô phải lựa chọn như thế nào cho phải?

Tại thời điểm hiện tại, cô vẫn nằm xa sự nguy hiểm. Price chưa biết cô đã nghe thông tin trên đài, vì vậy anh không cảm thấy bị đe dọa. Anh không có lý do gì để giết cô cả, vì hiện giờ cô là người cung cấp thức ăn cho anh, chỗ ở và cả tình dục.

Khuôn mặt cô trắng bệch. Cô không thể chịu đựng việc anh chạm vào cô lần nữa. Cô chỉ đơn giản là không thể.

Cô nghe thấy anh đi vào nhà bếp, uống lấy tách coffee để làm ấm mình. Tay cô bắt đầu run rẩy. Ôi, lạy Chúa. Cô thấy cảm giác bị tổn thương rất nhiều và cô nghĩ rằng mình sẽ vỡ vụn mất. Cô chưa bao giờ bị thu hút nhiều bởi một người đàn ông trong cuộc sống của mình, thậm chí ngay cả Dylan. Cô đã làm ấm cho Price bằng cơ thể của mình, đã cứu sống anh, trong một cách nguyên thủy, cơ bản anh là của cô bây giờ. Chỉ trong mười hai giờ ngắn ngủi, anh đã thật sự thành trọng tâm quan trọng trong tâm trí và cảm xúc của cô, và cô chưa dám gọi nó là tình yêu như một nỗ lực tự bảo vệ. Một phần trong cô đã tách ra, và cô không biết được nếu như cô có thể sống sót trong cơn hấp hối này. Cô đã - Ôi Chúa trên cao - cô có thể thậm chí đang mang trong mình đứa con của anh.

Anh đã cười với cô, trêu chọc cô, làm tình với cô.

Anh đã rất dịu dàng và chu đáo với cô, ngay cả bây giờ, cô không thể dùng bất kỳ điều gì có thể mô tả được nó, ngoại trừ tình yêu. Tất nhiên, Ted Bundy đã là một người đàn ông vô cùng quyến rũ, ngoại trừ những phụ nữ mà hắn đã hãm hiếp và giết hại. Hope đã luôn nghĩ rằng mình có một cái nhìn rất chính xác trong việc đánh giá người khác, và tất cả mọi thứ ở Price đã thể hiện cho đến lúc này là một người đàn ông tốt và còn đáng yêu nữa, kiểu người huấn luyện cho đội Little League và nhảy trung bình 2 bước. Anh thậm chí...

Hoặc đó chỉ là một trò chơi nho nhỏ với anh, hoặc anh là ảo ảnh. Cô nhớ lại thời điểm khi mà biểu hiện của anh đã đột ngột thay đổi một cách khó khăn và đáng sợ, và cô biết anh không phải là một ảo giác giác nào hết.

Anh là sự nguy hiểm.

Nếu cô vẫn giữ được trí thông minh của mình hoạt động thì tất cả mọi thứ sẽ ổn.

" Hope ?"

Cô nhảy dựng lên, tim cô đập thành thịch trong ngực. Price đang đứng ở cửa, nhìn cô, ánh mắt sắc bén. Cô lóng ngóng với cây chổi lau gần như đánh rơi chúng." Anh làm em giật mình!"

" Ừ, anh có thấy." Bình tĩnh anh bước về phía cô, vờ về phía trước lấy cây chổi lau từ tay cô. Hope lại thấy mình chùn bước, cố chống lại cảm giác ghệt thở. Anh có vẻ to lớn trong căn phòng giặt ủi nhỏ bé này, đôi vai rộng của anh hoàn toàn lấp đầy cánh cửa. Cô đã rất thích thú trước kích thước và sức mạnh của chúng, khi chúng càng làm đầy hơn tình yêu trong cô, nhưng bây giờ cô bị choáng ngợp bởi suy nghĩ hoàn toàn bất lực trong một trận đấu chống lại anh. Không phải là cô không có ý tưởng nào để vật anh xuống, nhưng cô đã đc chuẩn bị để chiến đấu với anh trong bất kỳ khi nào nếu cần thiết. Chạy sẽ là một điều thông minh nhất trong tình cảnh ấy, nếu cô có cơ hội.

" Có chuyện gì vậy ?" Anh hỏi. Biểu hiện của anh khó mà đọc được, và ánh mắt anh không giây nào rời khỏi khuôn mặt cô. Anh đứng thẳng lên trc mặt cô và không có cách nào vượt qua anh trong căn phòng giặt ủi hạn hẹp này. " Trông em có vẻ sợ chết khiếp"

Cô biết mình nhìn như thế nào, Hope cũng biết cô không thể phủ nhận nó, anh sẽ biết rằng cô nói dối nếu cô phủ nhận." Em..." cô thú nhận, giọng run run. Cô không biết mình nên nói như thế nào để không làm đảo lộn ý định ban đầu. "Em không...ý em là...em đã góa chồng năm năm rồi và em đã không...Em chỉ vừa mới gặp anh, và chúng ta - em - ôi, chết tiệt," cô nói một cách bất lực để kết thúc câu nói của mình.

Khuôn mặt anh thư giãn hẳn và một nụ cười trêu chọc vẽ lên môi anh. " Vì vậy, em chỉ cần có một khoảnh khắc mơ hồ trong khi thực tế em đang tự cắn móng mình, khi em nhìn xung quanh và mọi thứ tấn công suy nghĩ của em và em nghĩ rằng, cực thật, Anh đã làm cái gì ?"

Cô cố gắng cho một cái gật đầu " Một cái gì đó giống vậy," cô nói và nuốt ực.

Ừ, để xem nào. Em đang chiến đấu một mình với cơn bão tuyết, rồi tự nhiên có một người lạ đang gần chết nằm trc cửa nhà em, em giúp anh ta lấy lại sự sống, và em nghĩ mình đã thiếu vắng tình yêu trong năm năm, bằng cách nào đó anh ta kết thúc trên em trong đêm. Anh có thể thấy tất cả chỉ là một chút bối rối, đặc biệt là khi em không dùng bất kỳ biện pháp nào để tránh thai và có thể sẽ có thai"

Hope cảm thấy hình như không còn giọt máu nào bám lại trong mặt của cô nữa.

" Ah, bé yêu." Một cách nhẹ nhàng, anh nắm lấy bàn tay của cô, bàn tay to lớn của anh chà lên xuống khi anh dịu dàng ôm lấy cô. " Những chuyện đã xảy ra, em có kiểm tra lịch và tìm hiểu rằng khả năng mang thai là rất nhiều hơn những gì em nghĩ?

Ôi, Chúa ơi, cô nghĩ rằng mình sẽ ngất mất, sự đan xen giữ sợ hãi và khao khát mãnh liệt làm cô không thể chịu đựng được. Làm thế nào mà anh có thể dịu dàng và thoải mái đến như vậy khi anh là một tội phạm, một tù nhân trốn thoát kia chứ? Và làm thế nào mà cảm giác từ cơ thể của anh lại mạnh mẽ đối với cô như vậy? Cô muốn ngã đầu vào bờ vai vững vàng của anh và quên đi phần còn lại của thế giới, chỉ có anh ở đây với những ngọn núi xa xăm, nơi không có bất kỳ điều gì có thể chạm tới họ.

"Hope ?" Anh nghiêng đầu mình để có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô.

Cô thở gấp vì cô dường như không thể nhận đủ oxy cho mình. " Cái không đúng bây giờ là thời gian" cô buột miệng nói.

Anh hít vào một hơi thật sâu,giống như anh vừa nhổ một cái gai ở móng vậy " Quá gần phải không?"

" Trên tiền" Cô lấy lại được một chút ổn định và cô thấy thật biết ơn vì điều đó. Các nét hoảng loạn trong cô đang mờ dần. Cô quyết định rằng mình chưa ở trong bất kỳ nguy hiểm nào vào lúc này, vì vậy cô nghĩ mình nên bình tĩnh lại thay vì cứ nhảy dựng lên mỗi lần anh đến gần. Điều mà chắc chắn sẽ làm cho anh nghi ngờ, làm thế nào mà... Cô thấy may mắn vì mình đã nêu được một lý do hợp cho sự lo lắng của mình, nhưng đồng thời cô nhớ chính xác sắc mặt của

anh như thế nào. Nếu anh biết cô nghe được đài phát thanh...

"Được rồi." Anh thở ra một hơi "Lúc trước, khi em nói với anh rằng em không uống thuốc, anh đã không nhận ra tỷ lệ cược. Vì vậy, em muốn làm những gì? Ngưng tận dụng cơ hội này, hay đánh mất cơ hội của chúng ta?" Đột nhiên, như đó là điều không thể, cô thấy anh run lên. "Chúa ơi," anh nói giọng run rẩy. "Anh đã luôn luôn như vậy, tình dục cẩn thận và ngược lại."

"Anh cảm thấy thế nào về thực tế này?" Hope nói, lăm bầm vào ngực anh.

"Nó gặm nhấm. Địa ngục. Anh có hằn một cái răng trên mông của mình." Anh lại run lên một lần nữa. "Địa ngục...nó là...Hope - Anh thích cái ý tưởng này."

Ôi, Chúa ơi. Trong nỗi tuyệt vọng, Hope ép chặt khuôn mặt mình vào anh một lần nữa. Anh không thể là một kẻ giết người, anh chỉ đơn giản là không thể, không và anh đối xử với cô rất ngọt ngào, và run rẩy khi...

"Cuộc gọi của em" anh nói.

Anh đã thức tỉnh. Cô có thể cảm thấy sự to lớn đang cương cứng của anh. Nói về khả năng mang thai đã không làm anh sợ, đó chỉ là cách để cô cảm thấy trước khả năng đó, biết rằng họ yêu mà không có sự bảo vệ nào. Và cơ thể của cô vốn đã rất hòa hợp với anh, vì vậy đáp ứng được nhu cầu của mình là điều mà luôn thắt chặt trong lòng cô. Cô bị sốc với chính mình, nhưng cô bất lực phải dẹp tan cái phả ứng ấy. Tất cả những gì mà cô có thể làm bây giờ là lờ đi nhu cầu muốn được đáp ứng của mình.

Miệng cô khô khốc và cô cố gắng nuốt nước bọt. "Chúng ta - chúng ta nên cẩn thận thì hơn," Cô nói. Cảm ơn anh vì đã cho cô biết. Ngay cả khi anh là một trong những tù nhân trốn chạy và được coi là rất nguy hiểm. Sẽ thật vô trách nhiệm nếu như cô tiếp tục ngủ với anh. Và cô đã đủ vô trách nhiệm rồi. Cô có thể sống với những gì cô làm, nhưng nó không còn như cũ nữa.

"Được rồi" Anh chấp nhận lời cô một cách miễn cưỡng. Khuôn mặt anh căng lên. "Hãy gọi anh khi bữa trưa đã sẵn sàng. Anh sẽ đi xúc một ít tuyết."

Hope đứng ở chỗ cô cho đến khi cánh cửa đóng lại, sau đó cô che mặt mình với đôi bàn tay yếu ớt. Làm ơn, làm ơn, cô cầu nguyện, để cho đường dây điện thoại mau hồi phục trở lại. Cô không biết mình có thể đứng đây nổi một giờ hay một ngày hay không. Cô muốn khóc. Cô muốn hét lên. Cô muốn lao vào anh và xô anh vào tường và hét vào mặt anh là anh thật ngu ngốc. Hầu hết tất cả, cô không muốn ai đúng cả. Cô muốn được sai lầm trong mọi kết luận mà cô đưa ra.

Cô muốn Price.

Chương 7

Trong khi đợi món thịt hầm được làm nóng lên trong lò vi sóng, Hope lấy pin ra khỏi đài phát thanh và dấu chúng đi. Cô kiểm tra điện thoại, và cũng không ngạc nhiên khi cô không nhận được bất kỳ tính hiệu nào. Gió đã ngưng từ vài giờ trước, vì vậy các đội tìm kiếm sẽ không có cơ hội nào để bắt đầu trong khu vực của cô, Họ sẽ phải làm việc cho xong với các đoạn đường. Xác xe buýt, cô nghĩ, phải xảy ra trước khi thời tiết xấu hơn, nếu chưa ai biết về nó. Các nhà chức trách đã có thời gian tiếp cận với hiện trường và xác định được 2 cảnh sát đã chết, cũng như bắt lại được 2 trong số tù nhân bỏ trốn. Price có thể không trốn họ nếu như cơn bão tuyết không kéo đến. Báo cáo của đài phát thanh cho biết chiếc xe buýt đang chạy trên đường trong cơn bão, nhưng những gì được báo cáo trên đó chưa chắc gì đã chính xác, thời gian xảy ra các vụ việc không thực sự quan trọng.

Lò vi sóng kêu ping một cái, Hope kiểm tra nồi hầm, sau đó chỉnh thêm 2 phút nữa. Cô có thể nghe được tiếng động của cái xẻng đập trên hiên nhà gỗ, nhưng Price đã làm việc được một lúc và không hề thấy anh xuất hiện gần cửa sổ.

Nếu như cô nghe được tiếng xẻng, thì anh có thể đã nghe được thông tin trên đài phát thanh trước đó?

Mồ hôi trên trán cô túa ra, và cô yếu ớt ngồi vào một cái ghế gần đó. Anh đã diễn rất tốt?

Điều này làm cô điên rồ. Cách duy nhất là cô có thể làm là cho nó chạy xuyên qua bản thân mình. Nó không quan trọng cho dù Price có là một kẻ giết người hay tội phạm thông thường đi chăng nữa, cô phải mang anh trở lại. Cô không thể hành hạ bản thân mình và tự hỏi những gì anh biết hoặc đoán ra, cô phải thực hiện một cách tốt nhất có thể.

Cô nghĩ đến khẩu súng trường và vội vã rời ghế để vào phòng ngủ của cha cô, tìm kiếm kỹ hơn những viên đạn. Cô không thể lãng phí thêm nhưng phút giây quý báu khi còn sự riêng tư này.

Hộp đạn không nằm trong ngăn kéo. Hope nhìn xung quanh phòng, hy vọng bản năng sẽ mách bảo cho cô tìm được nơi cất giấu nó. Nhưng đây chỉ là một căn phòng bình thường, không có một vách ngăn bí mật nào hay bất kỳ điều gì tương tự. Cô đi đến giường, đưa bàn tay mò mẫm dưới gối và nệm, nhưng không có gì hết.

Cô không thể đẩy may mắn còn lại của mình đi được nữa, vì vậy cô vội vã chạy vào bếp và bắt đầu làm việc. Cô vừa hoàn thành xong thì nghe tiếng Price đi tới, và cánh cửa mở ra.

"Chết tiệt, lạnh quá!" anh nói, run lên khi anh cởi áo của mình ra và ngồi xuống xuống trong một cử động nặng nề. Khuôn mặt anh do tiếp xúc nhiều với cái lạnh nên đỏ ửng. Mặc dù trời

lạnh như anh đã làm việc đến đổ mồ hôi, một ít tuyết phủ trên trán. Nó lập tức tan ra trong sự ấm áp của ngôi nhà và chảy xuống thái dương anh.

Anh lau nó đi bằng tay áo, sau đó anh ngồi trước ngọn lửa và hơ tay, cọ xát chúng với nhau thật nhanh để lưu thông máu.

"Em sẽ pha coffee, nếu anh muốn" Hope nói và đặt một bát lớn thịt hầm lên bàn. " Nếu không anh có thể lựa chọn sữa hoặc nước."

"Nước sẽ tốt hơn." Anh ngồi lại chiếc ghế mà anh đã ngồi lúc nãy. Tink, kẻ đã không được phép ra ngoài với Price lần thứ 2, tìm được chỗ của mình bên ngọn lửa và đến đứng bên cạnh ghế của Price. Với một cái nhìn đầy hy vọng trong mắt nó, nó ngả mõm của mình nghỉ ngơi trên đùi Price.

Price gần như đóng băng khi nhìn thấy một lượng thịt hầm lớn trong bát của mình. Anh nhìn xuống đôi mắt nâu đang nhìn anh, và đưa một cái nhìn nhanh về phía Hope. " Anh ăn trên cái bát của nó sao?"

" Không, nó chỉ đem lại cho anh một cảm giác áy náy tội lỗi thôi."

" Đó là công việc."

" Nó đã có rất nhiều bài thực hành. Tink, đến đây nào." Cô vỗ nhẹ lên đùi mình nhưng nó phớt lờ cô, rõ ràng kết luận rằng Price sẽ dễ lung lay hơn.

"Price bỏ thịt hầm vào miệng, nhưng anh không cắn. Anh nhìn xuống Tink. Tink nhìn lại anh. Price để cái thìa vào lại bát của mình. " Vì Chúa, em làm gì đi" anh lẩm bẩm với Hope.

"Tink, đến đây." cô lặp lại, với tay ra chỗ chú chó búng bình.

Đột ngột Tink tránh xa chỗ Price, tai nó vểnh lên khi nó đối mặt với cánh cửa bếp. Nó không sủa, nhưng mỗi phần cơ thể của nó run lên với sự tập trung cao độ.

Price ra khỏi ghế của mình do đó Hope không có thời gian để nhấp nháy mắt. Với bàn tay trái của mình, anh kéo cô ra khỏi ghế và xoay cô về phía sau anh, đồng thời anh đặt tay sau lưng, rút ra khẩu súng lục để chỗ thắt lưng của mình.

Cô đứng te liệt trong một giây, một giây, trong đó Price dường như lắng nghe cũng chăm chú như Tink. Sau đó, anh đặt một tay lên vai cô và buộc cô ngồi xuống sàn nhà kế chiếc tủ Trung Quốc, với một chuyển động của tay nói với cô rằng cô hãy ở lại đó. Không gây một tiếng ồn trong bước chân của mình, anh chuyển sang cửa sổ gần bàn ăn, áp lưng vào tường khi anh đi tới đó. Cô nhìn anh kê đầu gần cửa sổ, di chuyển vừa đủ để anh có thể nhìn ra ngoài với một con mắt. Anh ngay lập tức quay đầu trở lại và sau một lúc anh lại ghé đầu ra ngoài cho một cái nhìn khác.

Một tiếng gầm gừ nhỏ bắt đầu vang lên từ cổ họng của Tink. Price chuyển động bàn tay

của mình, và không suy nghĩ gì, Hope đưa tay ra kéo con vật cứng của cô lại gần mình hơn, vòng tay quanh nó, mặc dù cô biết cô không thể làm gì để giữ nó khỏi sửa. Giữ mõm của nó, có lẽ vậy, nhưng nó đủ mạnh để có thể biến nỗ lực của cô thành công cốc.

Cô phải làm gì đây? cô tự hỏi. Nếu đó là người của cảnh sát thì sao? Họ không thể theo dõi Price trong trận bão tuyết, nhưng họ có thể tìm bất kỳ nơi nào mà anh tìm để trú ẩn.

Nhưng họ sẽ đi bộ, hay sử dụng xe trượt tuyết? Cô đã không nghe bất cứ tiếng động nào của máy móc, và chắc chắn là trời lạnh sẽ nguy hiểm cho bất kỳ ai trong thời gian này.

Ngoài ra còn có hai tù nhân trốn thoát khác mất tích. Price sẽ như thế nào nếu cả hai trong số chúng đi vào đâu? Đã nhìn thấy bất cứ điều gì từ anh? Có thể không phải bất kỳ điều gì ngoài đó, nhưng cũng có thể là một quả thông rơi xuống hay một con sóc mạo hiểm nhảy nhót và làm rớt một ít tuyết trên cành cây.

"Anh đã không kiểm tra cabin" Price lầm bầm gần như với chính mình. " Chết tiệt, anh đã không kiểm tra cabin!"

"Em đã khóa vào ngày hôm qua" Hope cho biết và giữ thấp giọng.

"Khóa không có nghĩa là bất cứ điều gì. " Anh nghiêng đầu, lắng nghe, sau đó di chuyển cho cô yên lặng.

Tink run lên dưới bàn tay cô. Hope cũng run theo, và suy nghĩ. Nếu có ai đó ở lại đêm qua trong cabin, anh không phải là một phó cảnh sát, bởi vì một phó cảnh sát khác đã đến nhà cô. Lời cầu nguyện cả cô đã đúng, cô kẹp chặt tay mình xung quanh mõm của Tink và ôm nó gần vào cô hơn, thì thầm một lời xin lỗi với nó.

Tink bắt đầu dấy ra ngay lập tức, loay hoay để thoát khỏi bàn tay cô. " Giữ nó." Price mấp máy môi, lui về phía cửa bếp.

Từ nơi cô ngồi cạnh cái tủ Trung Quốc, Hope không thể nhìn thấy gì ngoài cửa, và cô đã vòng hai bàn tay lấy Tink. Cánh cửa bật vào trong, đâm sầm vào tường. Cô hét lên và nhảy ra, và tuột tay khỏi Tink. Nó thoát khỏi cô, bàn chân nó trượt trên sàn gỗ và tiến về phía kẻ đột nhập vô hình.

Các cú sút quá chói tai. Theo bản năng cô ngồi thụp xuống sàn nhà, vẫn không thể nhìn thấy điều gì đang xảy ra, tai cô ù đi, mùi hăng hăng của chất nổ không khói làm đau nhói lỗ mũi. Một tiếng động inh tai vang lên trong bếp và theo sau đó là những mảnh vụn thủy tinh từ cánh cửa sổ bay tứ tung. Tai cô nghe thấy được những âm thanh kinh hãi và man rợ giữa hai người đàn ông trong một trận chiến. Tiếng gầm gừ, nguyên rú và tiếng những nắm đấm va vào bắp thịt. Tiếng gầm gừ của Tink cũng thêm vào đó, và cô cố bắt lấy nó trước khi nó lao vào trận chiến.

Cô bò dậy và chạy về chỗ cô đặt khẩu súng trường. Price biết chỗ của nó, nhưng người kia thì không.

Với vũ khí trong tay, cô chạy lại phía nhà bếp. Khi cô vừa đến thì một cơ thể nặng nề va sầm vào cô, làm cô té xuống. Các cạnh sắt của chiếc tủ sau lưng cửa vào vai cô, làm tay cô tê cứng, khẩu súng trường tụt khỏi tay cô và hạ cánh sau lưng cô. Cô kêu lên đau đớn và tức giận, cô cố vớ cho bằng được khẩu súng và đấu tranh hết sức cho đầu gối mình hoạt động nhanh.

Cả Price và người lạ mặt kia đều đang căng thẳng trong trận đấu. Mỗi người 1 khẩu súng lục trên tay, và mỗi người đều đang dùng tay của mình khóa xung quanh cổ tay của đối phương trong trận chiến dành kiểm soát. Họ va vào cái hộp bột nhỏ nằm trên sàn, và một đám mây bột bay đầy căn phòng, rồi rải rác rên khắp sàn nhà. Chân Price trượt trên lớp bột, và anh bị mất thăng bằng và lúi sang một bên. Người lạ mặt tận dụng lợi thế đó để dẫn tay cầm súng ra khỏi bàn tay Price.

Hope cảm thấy mình phải di chuyển, để chớp lấy bàn tay của hắn, nhưng cô thấy mọi thần kinh trong mình đều bị tê liệt, tất cả mọi thứ như di chuyển chậm lại và cô biết cô sẽ không hành động được điều đó trước khi người đàn ông có thể lấy lại khẩu súng và bóp cò.

Tink bắn mình về phía trước, sát trên mặt đất và cắn phập hàm răng của mình vào chân của người lạ.

Hắn ta hét lên đau đớn, với chân còn lại hắn đá vào đầu Tink, Con chó bị hất ra và trượt trên sàn nhà.

Price lao hết mình vào hắn, tác động của cú lao khá mạnh làm cả hai té xuống sàn. Chiếc bàn ăn bị lật ngược lên, ghế thì gãy nát, bát thịt hầm và khoa tây, cà rốt bị hất tung vụn vãi trên sàn nhà. Hai người đàn ông nằm trên sàn, Price dành được thế thượng phong. Đầu của kẻ lạ mặt bị đập khá mạnh vào sàn nhà, khiến hắn bị choáng trong giây lát. Price tận dụng cơ hội đó, dùng khuỷu tay của mình nện một phát vào mặt hắn, và kẻ lạ bắt đầu co giật và thở hổn hển, cú đấm dã man vào cằm khiến cho răng hắn ta va vào với nhau. Trước khi hắn có thể bình tĩnh lại thì Price đã ấn khẩu súng lục vào ngay dưới tai hắn.

Người đàn ông bị đóng băng.

"Bỏ súng xuống, Clinton" Price nói bằng một chất giọng khàn khàn trong không khí. " Ngay lập tức, hoặc là tao sẽ bóp cò."

Clinton bỏ súng ra. Price nhanh chóng vớ bàn tay trái của anh cầm lấy khẩu súng về phía anh, ghim nó dưới chân trái của mình. Anh nhét khẩu súng lục của mình vào lại thắt lưng, nắm lấy Clinton bằng hai tay, và nhắc hắn lên khỏi sàn nhà theo đúng nghĩa đen, hắn ta nằm trên bụng. Hope nhìn thấy hắn co tay lại để chuẩn bị cho một cú đấm, và cô bước về phía trước, dí khẩu súng trường vào mặt hắn. " Đừng" cô nói.

Nắm tay của Clinton từ từ rời lỏng ra.

Price đưa một cái nhìn vào khẩu súng trên tay cô, nhưng anh không nói gì. Anh biết nó chưa được nạp đạn, Hope nhận ra, nhưng cô quyết định rằng mình cứ để anh nghĩ là cô không biết

trong súng không có đạn.

Price khóa cánh tay của Clinton sau lưng hắn và giữ bằng một tay, sau đó anh lấy khẩu súng trong thắt lưng ra, kê vào hộp sọ của Clinton. " Di chuyển một inch". Anh nói giọng thấp. " Và tao sẽ thổi bay cái đầu chết tiệt của mày nếu mày không nghe. Hope". Anh nhìn qua phía cô. " Em có sợi dây nào không ? Một cái khăn cũng được, nếu không có dây."

" Em có vài cái khăn quàng cổ."

" Lấy chúng đi."

Cô chạy lên lên lầu và tìm kiếm trong tủ quần áo của cô và tìm thấy 3 chiếc khăn quàng. Đầu gối cô run lên, tim thì đập điên cuồng trong lồng ngực như thể nó sẽ văng ra khỏi xương sườn của cô. Cô cảm thấy yếu ớt và buồn nôn.

Cô đi dọc hành lang và mỗi bước chân cô run bần bật khi xuống cầu thang. Hai người đàn ông không có vẻ gì là di chuyển, Clinton nằm sấp trên bụng, Price giữ chặt hắn ta. Trận chiến vừa rồi làm đồ nội thất trong bếp và thực phẩm nằm lăn lóc xung quanh. Tink đang đứng ngay trên đầu Clinton, mõm của nó rất gần với mặt người đàn ông và nó khẽ gầm gừ.

Price lấy một trong những chiếc khăn quàng cổ, cột quanh cổ tay của Clinton. Anh thắt một nút buộc chắc chắn. Sau đó, anh lấy súng của mình ra khỏi thắt lưng và súng của Clinton dưới đầu gối, rồi anh đứng lên. Cuối xuống, anh nắm lấy cổ áo của Clinton và lôi hắn dậy, đẩy hắn ngồi vào chiếc ghế duy nhất còn lẩn lộn. Anh ngồi xuống, kéo mỗi chân Clinton vào chân ghế và lấy thêm 2 cái khăn quàng cột đều hai bên mỗi mắt cá chân.

Đầu Clinton ngẩng lên. Hắn thở khó khăn, một mắt thì sưng vù, máu rỉ ra từ khóe miệng. Hắn nhìn Hope. vẫn đứng đó, nhợt nhạt, tay cô vẫn giữ khẩu súng và như quên sự hiện diện của nó.

" Bắn hắn đi." Hắn ta cất giọng khàn khàn. " Vì Chúa...bắn hắn. Hắn là một kẻ giết người vừa trốn thoát. Tôi mới là phó cảnh sát trưởng...Hắn đã lấy đồng phục của tôi...Chết tiệt, bắn tên khốn ấy đi!"

"Khá lắm, Clinton" Price nói.

"Thưa bà, tôi đang nói sự thật. " Clinton nói " Hãy nghe tôi, xin bà"

Với một chuyển động nhẹ nhàng, Price đưa tay và lấy lại khẩu súng từ tay Hope. Cô nhìn nó được mang đi mà không có biểu hiện gì, bởi vì bây giờ Clinton đã bị cột chặt, không còn ai có thể bị cô đe dọa bằng một khẩu súng rỗng.

"Chết tiệt!". Clinton nói, đôi mắt tối lại trong tuyệt vọng. Hắn co người trên ghế, vẫn còn thở khó khăn.

Hope nhìn chăm chăm vào hắn ta, chiến đấu lại cơn chóng mặt đang tấn công cô. Hắn ta cao

gần bằng Price, nhưng không có cơ bắp. Nếu cô không quen nhìn kích cỡ của quần áo đàn ông, và tất cả những bộ quần áo mà cô đã mua cho Dylan và cha cô, cô có khá nhiều kinh nghiệm - Clinton sẽ mất một chiếc áo cỡ 15 rưỡi.

Price không phải là không bị thương. Một vết bầm hình thành bên gò má phải của anh, lông mày anh bết lại vì máu, đôi môi anh bị dập ở 3 vị trí. Anh lau máu gần mắt và nhìn Hope. " Em không bị gì chứ?"

"Vâng." cô nói, mặc dù vai cô đau điên lên vì va mạnh vào cạnh tủ, và cô đang cố gắng hết sức để không ngất xỉu.

"Em không nhìn thấy nó. Ngồi xuống nào." Anh nhìn xung quanh, phát hiện ra một chiếc ghế khác còn nguyên, và dựng nó dậy. Anh đặt tay lên vai Hope, ấn cô ngồi xuống ghế. " Adrenaline" anh nói ngắn gọn. " Em luôn cảm thấy mệt mỏi như địa ngục khi hoảng sợ."

" Mày đã đột nhập vào một trong những cabin phải không?" Price nói với Clinton. " Với ngọn lửa từ trong lò sưởi, ở lại đây và vô cùng ấm áp. Với trận bão tuyết đang đổ ập đến, bọn tao sẽ không thể nào nhìn thấy khói bốc ra. Khi thời tiết tốt hơn, mày buột phải dập lửa. Mày đã lạnh phải không? Nhưng mày không thể đi vào trong núi nếu như không có quần áo ấm và thức ăn, vì vậy mày phải đột nhập vào nhà."

"Kịch bản khá đầy Tanner" Clinton nói " Có phải đó là những gì mày làm nếu như mày không ăn cắp đồng phục của tao?" Hắn mở mắt và hất đầu xung quanh. " Còn trường hợp của ông già? Mày có giết ông ta không?"

Hope cảm thấy Price đang nhìn mình, đánh giá phản ứng của ô khi nghe những lời nói của Clinton, nhưng cô chỉ nhìn chăm chăm vào hắn mà không hề có biểu hiện gì. Duy trì sự bình tĩnh không có gì khó, cô cảm thấy tê liệt, nước như rút hết ra khỏi người cô. Làm thế nào mà Clinton biết về cha cô? Hắn ta ở trong khu vực này?

"Này" Price quì trước mặt cô, chạm vào một bên má cô, đan bàn tay cô trong tay anh. Cô chớp mắt, tập trung cái nhìn của cô về phía anh. Lông mày co lại với một nét cau nhẹ, đôi mắt xanh của anh kiểm tra cô. " Đừng để hắn ta chơi trò tâm lý với em, em yêu. Mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần thư giãn và tin tưởng anh."

"Đừng nghe lời hắn, thưa bà" Clinton nói.

"Em trông khá run đấy". Price nói với cô không thèm quan tâm đến Clinton. " Có lẽ em nên nằm nghỉ một phút. Nào, để anh giúp em." Anh đỡ cô đứng dậy, tay nắm lấy khuỷu tay cô. Khi cô quay lại phía anh, anh liền thốt lên một câu nguyên rửa tục tĩu và dừng cô lại.

" Sao vậy?" Cô nói, run sợ vì sự thay đổi đột ngột từ anh.

"Em nói rằng em không bị thương."

"Em không."

"Ngược lại em bị chảy máu đây này." Khuôn mặt của anh ảm đạm, anh kéo cô vào phòng ngủ của cha cô. Dừng lại để đặt khẩu súng vào cái giá của nó, sau đó anh lại lôi cô vào phòng tắm. Giật mở chiếc rèm phòng tắm ra cho anh có đủ ánh sáng, rồi anh bắt đầu cởi nút áo sơ mi của cô.

" Ồi! Em bị va trúng cạnh tù khi em vấp ngã." Cô cố gắng đẩy tay anh ra, nhưng anh gạt tay cô ra một bên để anh tiếp tục làm nhiệm vụ với cái áo của cô, anh kiểm tra xung quanh cô xem còn vết thương nào nữa không. Cô rùng mình, nắm vú cô co lại khi bầu không khí lạnh quét qua bộ ngực trần của mình.

Anh làm ướt một chiếc khăn và nhẹ nhàng đặt nó trên lưng cô, ngay dưới xương bả vai. Hope nhăn nhó vì sự đau đớn.

"Em có một vết khá ra trò ở đây, một vết bầm hình con quái vật đang thành hình." Một cách nhẹ nhàng, anh tiếp tục rửa vết thương cho cô." Em cần một túi nước đá, nhưng trước tiên anh sẽ khử trùng vết thương hở và đặt một miếng gạc lên đó. Em để chúng ở đâu?"

" Bên hông tủ lạnh"

" Nằm xuống giường. Anh sẽ quay lại ngay."

Anh dẫn cô vào giường, và Hope nằm ụp xuống ngay lập tức. Cô lạnh vì không có chiếc áo sơ mi của mình, mặc dù cô đã kéo tấm ga trải giường xung quanh.

Price trở lại chỉ trong vài giây cùng hộp sơ cứu trên tay. Máu nhỏ giọt trên lông mày của anh, anh dừng lại để lau vết máu đi. Vết thương lại rỉ máu xuống, và với một câu nguyền rủa thiếu kiên nhẫn, anh xé một miếng băng cá nhân và dán nó lên vết thương gần lông mày.

Sau đó giữ chiếc hộp trong tay, anh ngồi xuống cạnh Hope và nhẹ nhàng bôi thuốc mỡ kháng sinh lên vết thương của cô. Anh hết sức nhẹ nhàng mặc dù nó vẫn khiến cho cô đau đớn. Cô cắn răng, quyết không nao núng. Khi đã xong anh đặt một miếng gạc lên đó, rồi phủ lên mình cô một trong những chiếc áo thun của cha cô.

" Chỉ cần nằm yên". anh ra lệnh. " Anh sẽ lấy túi nước đá."

Anh để chiếc túi nước đá vào trong một túi nhựa khác, nhẹ đặt lên lưng cô. Hope thở ra khi túi đá được đặt ở trên lưng. " Nó lạnh quá!"

" Được rồi, có lẽ cái áo T- shirt này quá mỏng. Để anh lấy thêm khăn".

Anh lấy một chiếc khăn từ phòng tắm, trải nó ngay trên chiếc áo T- shirt. Túi nước đá lại được đặt trên đó, hầu như không có gì thay đổi.

Anh kéo chăn lên đắp cho cô, bởi vì căn phòng quá lạnh. " Em có lạnh lắm không?" Anh hỏi, vuốt ve mái tóc của cô. " Em có muốn anh mang em lên lầu không?"

" Không, em ổn, với mấy thứ này" Cô thì thầm " Em buồn ngủ."

" Ừm." Anh nói, dựa vào gần và hôn lên thái dương của cô. " Hãy ngủ một giấc đi, rồi em sẽ thấy khá hơn khi tỉnh dậy."

" Em cảm thấy giống như...wuss" Cô thừa nhận.

" Em chưa bao giờ thực sự trong một cuộc chiến ? "

" Không, đó là một trong những cái đầu tiên của em. Em không thích nó. Em đã hành động như một bé gái, phải không?"

Anh cười cười, những ngón tay anh nhẹ nhàng trên mái tóc của cô. " Vậy làm thế nào để một bé gái hành động?"

" Anh biết đấy, theo cái cách mà họ luôn làm trong phim, trong đó có la hét."

"Em đã hét ư?"

"Có. Khi anh đá vào cánh cửa. Nó làm em giật mình."

" Tuyệt đó....?"

" Em đã không cố gắng lắm."

"Em không, bé yêu à," Anh nói trấn an. " Em giữ được đầu của mình, có một khẩu súng trường và giữ nó trên người." Anh hôn cô một lần nữa, đôi môi ấm áp của anh lướt trên làn da mát mẻ của cô. " Anh sẽ chọn em khi anh đang ở trong một trận chiến bất kỳ. Bây giờ đi ngủ đi, và đừng lo lắng gì về đồng lộn xộn trong bếp. Tink và anh sẽ dọn dẹp chúng. Cậu chàng của chúng ta đang làm rất tốt nhiệm vụ của mình với món thịt hầm."

Cô mỉm cười, làm như điều anh muốn, và anh chống người lên đi ra khỏi giường. Cô nhắm mắt lại, trong một vài giây, cô nghe thấy tiếng đóng cửa và sự yên tĩnh.

Hope mở mắt ra.

Cô nằm lặng lẽ, vì túi nước đá đã làm giảm bớt sự đau đớn trên vai cô. Mười lăm phút sau, chính xác mười lăm phút sau cho việc điều trị vết thương. Cô cần tất cả sự linh hoạt trên vai mình, cô ước tính là Price sẽ không lên đây và kiểm tra ít nhất là một giờ. Cô có chút ít thời gian để chăm sóc bản thân mình.

Cô nghe thấy tiếng anh di chuyển xung quanh căn bếp. Kính vỡ kêu leng keng khi bị quét đi, và cô nghe thấy tiếng răn rắc của gỗ, một trong những phần còn lại của chiếc ghế của cô. Cô chỉ không nghe thấy tiếng của Clinton.

Bột đã làm mọi thứ lộn xộn hơn. Để làm sạch nó sẽ phải cần một cái hút bụi và cây lau nhà,

chỉ lau rửa sàn nhà thôi sẽ mất thời gian cho những thứ khác.

Hope ném chăn ra và trườn khỏi giường. Một cách lặng lẽ cô mở tủ quần áo ra và lấy xuống một trong những cái áo nỉ của cha cô, nó làm cô nhăn mặt vì đau đớn khi cô vươn tay.

Sau đó, cô bắt đầu tìm kiếm những viên đạn.

Nửa giờ sau, cô tìm ra hộp đạn, nó được cất trong túi áo khoác của cha cô.

Chương 8

Hope có một số cà vạt cũ không còn sử dụng của bố cô lủng lảng từ cạp quần thể thao của cô khi cô rời phòng ngủ. Súng trường cầm chắc trong tay.

Clinton đang ngồi lặng lẽ, đúng như tư thế đó khi cô nhìn thấy hắn lần cuối, hắn quả là không có sự lựa chọn nào. Hắn mở mắt của mình khi nghe thấy cô, và thấy khẩu súng trường nằm trên tay cô. Hắn đưa ra một nụ cười mờ nhạt và gật đầu hài lòng với cô.

Price đang đứng ở bồn rửa chén, vắt một chiếc khăn rửa chén. Anh đã dọn dẹp sạch sẽ đồng lộن xộn, mặc dù cô vẫn còn nhìn thấy một ít bột trên đồ đạc trong bếp. Anh nhìn lên, bất cứ điều gì anh định thốt lên đều chết sững khi anh nhìn thấy cô với khẩu súng.

"Giữ tay phải của anh ở nơi tôi có thể nhìn thấy." Cô nói một cách bình tĩnh. "Tay còn lại lấy khẩu súng ra khỏi thắt lưng. Đặt nó trên tủ và trượt nó về phía tôi."

Anh không di chuyển. Đôi mắt xanh của anh cứng và lạnh như băng. "Em đang nghĩ mình làm cái quái gì vậy?"

"Tiếp quản." Cô trả lời. "Hãy làm theo những gì tôi nói."

Anh thậm chí còn không thèm lướt nhìn khẩu súng. Miệng anh hăng lên một đường thẳng nghiệt ngã, anh bắt đầu đi về phía cô.

"Tôi đã tìm thấy những viên đạn" Hope nói nhanh, trước khi anh tới đủ gần để lấy khẩu súng. "Trong một túi áo khoác." Cô nói thêm, chỉ để anh biết là cô đã thật sự tìm thấy chúng.

Anh dừng lại. Sự giận dữ làm tối khuôn mặt của anh, nó làm cô sợ nếu như cô không cầm khẩu súng.

"Mấy khẩu súng lục!" cô nhắc.

Từ từ, giữ tay phải của mình trên bồn rửa, anh với ra sau lưng và rút khẩu súng lục ra. Đặt nó trên tủ, anh đẩy nó về phía cô.

"Đừng có quên tôi," Clinton nói phía sau cô bằng cái miệng bị sức mẻ và xương hàm sưng lên biến màu.

"Còn một khẩu nữa." Hope nói, không chút do dự từ cái nhìn bén lửa từ Price dành cho cô. Anh âm thầm làm theo.

"Bây giờ bước lùi lại."

Anh làm vậy. Cô nhặt khẩu súng lục lên và để khẩu súng trường ra, bởi khẩu súng lục sẽ thuận tiện hơn. "Được rồi, ngồi xuống ghế và đưa tay anh ra sau."

"Đừng làm vậy Hope", anh nói giữa hai hàm răng nhien chặt.

"Hắn ta là một kẻ giết người. Đừng nghe hắn. Sao em lại có thể tin được hắn, vì Chúa? Nhìn vào hắn đi! Hắn mặc đồ tù nhân!"

"Bởi vì mày đã ăn cắp đồng phục của tao" Clinton gầm gừ.

"Ngồi xuống đi" Hope nói với Price lần nữa.

"Chết tiệt, tại sao em không lắng nghe anh? Anh nói một cách khẩn thiết.

"Bởi vì tôi đã nghe trên đài phát thanh về một tai nạn xe buýt. Hai cảnh sát đã chết, năm tù nhân trốn thoát". Hope nói, không rời khỏi khuôn mặt anh. Cô nhìn thấy mắt anh giãn ra, quai hàm cứng lại. "Bởi vì áo sơ mi đồng phục của anh quá hở so với anh. Bởi vì anh không có lấy nổi một cái ví, và mặc dù đồng phục của anh đã bị rách và dính máu, nhưng anh không hề có vết thương nào cả."

"Sau đó, còn khẩu súng thì sao? Nếu anh lấy quần áo, tại sao anh lại không lấy vũ khí cho mình?"

"Tôi không biết," Cô thừa nhận. "Có thể anh đã bị hất khỏi xe buýt, và khi anh tỉnh lại, các tù nhân khác đã trốn đi và lấy vũ khí. Tôi không biết được chi tiết. Tất cả những gì tôi biết là tôi có rất nhiều câu hỏi, và câu trả lời của anh thì không tăng lên. Tại sao anh lại lấy khẩu súng và giấu nhụng viên đạn?"

Anh không chớp mắt. "Vì lý do an toàn."

Cô không thể. "Ngồi xuống!"

Anh ngồi, Anh không thích nó, nhưng ngón tay cô hoạt động và cái nhìn của cô không do dự.

"Đặt tay ra phía sau lưng."

Anh đưa tay ra sau lưng. Cô di chuyển cẩn thận, cố gắng không ở trong tầm với của anh, phòng trường hợp anh bất chợt quay lại và cố gắng lấy khẩu súng khỏi tay cô, cô kéo một trong những chiếc cà vạt trong lưng quần ra, cuộn lại thành hai vòng lỏng lẻo. Di chuyển một cách nhanh chóng, cô luồn nó vào tay anh và thắt một nút chắc chắn. Anh di chuyển, thay đổi vị trí của mình, nhưng anh nhanh chóng đóng băng khi mảnh vải thắt chặt xung quanh tay anh.

"Bố khỉ," Anh nói vô cảm. "Em đã làm gì?"

"Cột, như trói một con bê. Tất cả những gì tôi phải làm là kéo." Cô vòng thêm vài vòng quanh cổ tay anh, và thắt một nút cà vạt. "Được rồi, bây giờ tới chân của anh."

Anh ngồi không nhúc nhích, cho phép cô buộc chân mình vào ghế. " Nghe anh này." Anh nói khẩn khoản. " Anh thật sự là một phó cảnh sát. Anh đã không làm việc ở quận này lâu rồi và không nhiều người biết anh."

"Ừ, chắc rồi." Clintom gầm gừ. " Hắn đã giết hai cảnh sát, và hắn có thể giết cô khi hắn rời đi. Cởi trói cho tôi, thưa bà, tay tôi đang tê cứng đây."

"Đừng! Nghe anh đi, Hope. Em đã nghe nói về thằng khốn này. Hắn là người ở đây. Đó là cách mà hắn biết em sống với cha em. Clinton"- anh quay đầu về phía người đàn ông sau lưng - " bắt cóc con gái của một chủ trang trại giàu có trong vùng này và yêu cầu một triệu tiền chuộc. Họ đưa hắn tiền, nhưng hắn giữ lại con tin và mặc cả thêm. Hắn đã giết cô ấy., hắn bị bắt khi đang lấy tiền và hắn không nói cho mọi người biết nơi hắn chôn thi thể cô gái. Đó là trên các bản tin. Hắn được chuyển tới một nhà tù an toàn, họ nghĩ anh sẽ có thể thuyết phục được hắn, nên điều anh vào trao đổi để tìm lại xác cô gái.Hắn bị kết án giết người, nhưng cha mẹ cô gái muốn tìm xác của con gái mình. Họ đã chấp nhận được chuyện cô ấy đã chết, họ muốn cho con gái mình một nơi chôn cất đàng hoàng. Cô gái mười bảy tuổi xinh đẹp bị hắn chôn vùi nơi nào đó, hoặc bị bỏ rơi."

" Mày biết kha khá đấy" Clinton nói với giọng hăm dọa. " Nói tiếp đi, cho tao biết mày đã giấu cơ thể của cô gái ấy đi."

Hope bước vào căn phòng lớn và thêm gỗ vào lò sưởi. Sau đó, cô kiểm tra điện thoại xem có tính hiệu chưa. Không có gì cả.

"Cô làm gì vậy? " Clinton yêu cầu. " Cởi trói cho tôi."

"Không" Hope nói.

" Cái gì?" Hắn hỏi như thể hắn không tin vào những gì mình nghe.

"Cho đến khi đường dây điện thoại hoạt động lại và tôi có thể gọi cảnh sát tới thẳng đây, tôi muốn làm điều tốt nhất để giữ cho 2 người không làm theo cách của mình khi có thể."

Có một khoảng trống của sự im lặng, sững sờ, sau đó Price ngã đầu ra sau và cười vang. Clinton nhìn cô chăm chăm, miệng há hốc, sau đó mặt hắn đỏ gay và hắn hét lên. " Cô là con đàn bà ngu ngốc!"

" Đúng là cô gái của anh, " Price hào hứng, vẫn cười. " Chúa ơi, anh yêu em! Anh thậm chí sẽ tha thứ cho em về điều này, mặc dù những kẻ đi sau móng anh trong nhiều năm qua sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy một tạo vật mắt nâu tóc vàng lao vào anh."

Hope nhìn vào đôi mắt xanh đang cười, lấp lánh những giọt nước mắt của sự vui vẻ, và cô không thể không cười. " Em có thể yêu anh, nhưng điều đó không có nghĩa là em sẽ cởi trói cho anh."

Clinton trấn tĩnh lại và nói, " Hẳn đã chơi cô như một kẻ ngốc,thưa bà".

" Thưa bà?" Cô lập lại. " Đó không phải là những gì mà tôi được gọi khoảng một giây trước."

"Tôi xin lỗi. Tôi mất bình tĩnh." Hấn hít vào rồi rạc. "..."

"Tôi chắc chắn là có."

" Tôi phải làm gì để thuyết phục cô rằng tên đó đang nói dối?"

"Anh sẽ không làm được gì đâu, vì vậy hãy tiết kiệm năng lượng đi thì hơn." cô nói một cách lịch sự với Clinton.

Nửa tiếng sau Clinton lè nhè. " Tôi phải vào nhà vệ sinh."

"Đi trong quần của anh đi, " Hope trả lời. Cô đã không nghĩ về điều đó, nhưng cô sẽ không thay đổi ý kiến của mình và cười trối cho một trong 2 số họ. Cô đưa cho Price một cái nhìn có lỗi, và anh nháy mắt với cô.

"Bây giờ anh không sao. Nếu dịch vụ điện thoại không được khôi phục sớm khi màn đêm buông xuống, thì có lẽ anh sẽ xin em một chai nước suối."

Cô chắc chắn sẽ đưa cho anh, cô nghĩ. Cô liếc nhìn Clinton. Không có cách nào khác, cô ước gì hệ thống điện thoại mau sớm có lại.

Cô kiểm tra điện thoại đều đặn cứ nửa giờ một lần, đằng xa, mặt trời bắt đầu đổi màu nhường chỗ cho buổi chiều sau những dãy núi. Clinton ngồi nhấp nhồm không yên, không nghi ngờ gì vì hẳn đang khó chịu. Price cũng chịu chung số phận, nhưng anh không để nó thể hiện ra ngoài. Anh cười toe toét với cô mỗi lần anh bắt gặp ánh mắt của cô, mặt dù khuôn mặt thâm tím của anh lại làm nụ cười giống như một cái nhăn mặt.

Chỉ tới khi hoàng hôn, khi cô kiểm tra điện thoại lần nữa. Rồi cô nghe thấy tín hiệu đã chạy lại. "Bingo!" Cô nói một cách đắc thắng, với lấy quyển sổ và tìm số điện thoại của cục cảnh sát.

Price có vẻ lo lắng khi, và mặc dù cô gần chắc như anh đã nói thật, trong thời điểm đó cô biết chắc chắn vậy. Ánh sáng như rơi vào lại gương mặt cô, và cô trao cho anh một nụ cười rạng rỡ khi cô bấm số.

" Cục Cảnh Sát xin nghe", một giọng nam nói nhanh bên kia đầu dây.

" Xin chào, tôi là Hope Bradshaw, ở Crescent Lake Resort. Tôi có 2 người đàn ông ở đây. Một người là Price Tanner và người kia là Clinton. Cả hai đều tuyên bố người kia là kẻ giết người. Anh có thể cho tôi biết ai không?"

"Chết tiệt!" Giọng nói gầm lên. "Chết tiệt! Chết tiệt, tôi xin lỗi, tôi không có ý gì khi nói vậy. Cô nói rằng cô đang giữ cả Tanner và Clinton?"

"Vâng. Ai là phó cảnh sát của các anh?"

" Là Tanner. Làm thế nào mà cô có cả hai người đó? Tôi-"

"Tôi đang cầm một khẩu súng và dí vào họ", cô nói. " Tanner như thế nào? Đôi mắt của anh ta có màu gì?"

Giọng nói bên kia có vẻ bối rối. " Mắt của anh ta? Ah...khoảng 6-2, £ 200, tóc đen, mắt xanh."

"Cảm ơn," Hope nói, biết ơn vì họ đã cung cấp cho cô một số thông tin ngắn gọn. " Anh có muốn nói chuyện với phó cảnh sát Tanner không?"

" Vâng, thưa cô, tôi sẽ!"

Cầm điện thoại lên, cô mang xa nó nhiều nhất có thể, nhưng dây không đủ dài để đến chỗ cần đến. " Chờ tôi một lát," Cô nói, đặt điện thoại xuống.

Cô đi vào bếp và lấy một con dao. Chạy trở lại chỗ Price, cô quỳ xuống và dùng dao rạch chiếc cà vạt ra khỏi cổ tay anh, sau đó chuyển đến mắt cá chân trong khi anh đang cọ xát cánh tay để cho máu lưu thông và cảm giác trở lại. " Em cần một cái điện thoại không dây" Anh nói " Hoặc một sợi dây điện thoại dài hơn."

"Em sẽ làm vậy khi em dùng thời gian tới của mình để đi mua sắm" Cô vừa nói vừa giải phóng cho đôi chân của anh. Điện thoại trong bếp gần hơn, mặt dù không đủ nhanh trong 2 giây. Anh khập khiễng khi đi, cơ bắp của anh gay gắt với anh vì anh đã bị ngồi quá lâu trên một vị trí.

"Tanner đây. Vâng, tất cả mọi thứ đều được kiểm soát. Tôi sẽ cung cấp thông tin đầy đủ trong cuộc họp tới. Còn những con đường thì sao, chúng đã được thông chưa? Được rồi." Anh cúp máy và khập khiễng đi về phía cô. "Con đường vẫn chưa được thông, nhưng họ sẽ dùng một xe ủi tuyết. Họ sẽ tới đây trong khoảng vài giờ."

Anh đã đỡ khập khiễng hơn lúc nãy. Hope chớp mắt. " Price?"

" Chưa nói chuyện vào lúc này được." anh nói, cố gắng lê bước thật nhanh, tiến thẳng về phía nhà tắm.

Hope không thể không bật cười. Clinton nhìn chằm chằm vào cô khi cô đi ngang qua hần để cúp máy điện thoại trong phòng khách. Cô vẫn giữ con dao trong tay. Cô dừng lại và nhìn hần và có cái gì đó thể hiện trên khuôn mặt của cô làm hần tái cả mặt.

" Không!" Hần nói khi cô bắt đầu về phía hần, và rồi hần hét lên.

"Em CẮT hần ta." Price nói, giọng hoài nghi. "Em thật sự đã cắt hần."

"Hắn có biết em có vai trò" Hope nói. " Đó chỉ là một vết cắt nông, không có gì cả, về thực tế thì nó là một tai nạn. em không có ý định gì khi đến gần, nhưng hắn ta nhảy lên."

Đó không phải là tất cả những gì mà Clinton đã làm, hắn ta cũng mất cả quyền kiểm soát bàng quang của mình. Và sau đó, hắn ta bắt đầu nói chuyện, bập bẹ nhanh nhất có thể, la hét với Price, nói bất cứ điều gì để mình không bị dính một vết cắt nữa. Price đã gọi lại cho cục cảnh sát và cung cấp thêm thông tin, mà họ hy vọng là chính xác.

Đó là thời điểm sau nửa đêm. Họ nằm trên giường, tay cuốn vào nhau. Cô đã lấy một túi trườn đá và đặt lên má anh, anh cũng làm một túi nước đá khác lên lưng cô.

" Anh có ý như vậy, em biết chứ," Price nói, hôn lên trán cô. " Về việc yêu em. Anh biết mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhưng...Anh biết được những gì mà anh cảm nhận. Từ giây phút anh mở mắt ra và nhìn thấy khuôn mặt em. Anh muốn em. " Anh dừng lại. " Vì vậy...?"

" Vì vậy?" Cô lặp lại.

" Vì vậy, em cũng 'có thể' cũng yêu anh, phải không?"

"Có thể." Cô nép mình thoải mái hơn vào anh. " Chắc chắn rồi."

"Nói đi!" Anh ra lệnh dưới hơi thở của mình, cánh tay anh siết chặt quanh cô.

"Em yêu anh. Nhưng chúng ta thật sự nên dành thời gian để tìm hiểu nhau."

Anh bật ra một nụ cười trầm trầm. " Hãy dành thời gian của chúng ta? Cái đó có muộn quá không?"

Cô không có câu trả lời, bởi vì có quá nhiều chuyện xảy ra trong thời gian ngắn thế này. Cô cảm thấy như mới ngày hôm qua đã là một tuần dài. Bị ném vào nhau trong tình cảnh khắc nghiệt của thiên nhiên, cô đã được nhìn thấy anh trong vô số các tình huống, và cô choáng váng về ấn tượng đầu tiên của anh vô cùng chính xác. Cô cảm thấy như thể cô đã biết anh rất lâu rồi, bản năng nguyên thủy trong cô mách bảo rằng, chính anh, sẽ là người bạn đời của cô.

"Lấy anh nhé, Hope. Càng sớm càng tốt. Cơ hội sẽ nhanh chóng đến và chúng ta rất có thể đã có em bé" Giọng nói của anh nghe lười biếng và cực kỳ quyến rũ.

Cô nhắc đầu khỏi vai anh, nhìn chăm chăm vào anh trong bóng tối, cô nhìn thấy nụ cười của mình và mỉm cười. Cô lại cảm thấy nó như một cú sốc của nhận thức, và công nhận. " Vâng" cô thì thầm " Anh không phiền chứ?"

" Phiền sao?" Anh nắm lấy tay cô và mang nó đến giữa chân của mình. Anh đã cứng như đá tảng rồi. " Anh đang rất háo hức để làm đây, em yêu" anh thì thầm và giọng anh có một chút xiu gầm gừ, vì nó đã có trước khi họ bắt đầu thảo luận. " Tất cả những gì mà em phải làm là nói ra từ này, và anh sẽ cố gắng hết mình cho nó. "

" Từ này" cô nói và vui vẻ đón lấy điều mà cô không bao giờ muốn tránh khỏi.

End.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>